

அமரர் பரமு சிவலிங்கம் அவர்களின்
பூவுலகின் வாழ்வியல் குறித்த
நினைவழியா நினைவுகளின்
சிவலிங்கமலர்

குலதெய்வம் விக்னவிநாயகன்

சிவலிங்க மலர்

15.07.1936

20.02.2022

**தென்புலோலி – உபயகதிர்காமம்
அமரர் பரமு சிவலிங்கம் அவர்கள்
திதி நிர்ணயம்**

புண்ணியனார் சிவலிங்கப் புலமையாளர் பிலவவாண்டு
நண்ணினார் மாசிமாத அமரபஷ்டஷத் - புண்ணியன்
கண்ணுற்றார் பஞ்சமித்திதி கனதியுறுகா யம்நீங்கி
விண்ணுற்றார் விமலனடி நாடி.

கணபதி காப்பு

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியல் வைத்தடி போன்றுகின்றேன்!

தேவாரம்

செல்வ நெடுமாடம் சென்று சேணோங்கிச்
செல்வ மதிதோயச் செல்வ முயர்கின்ற
செல்வ வாழ்தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
செல்வன் கழலேத்தும் செல்வஞ் செல்வமே.

திருவாசகம்

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலயனேன் தனக்குச்
செம்மையே அய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே! சிவபெருமானே!
இம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப்பிடித்தேன்
எங்கெழுந்தருளுவ தினியே.

திருவிசைப்பா

சிவலிங்க மலர்

நீறணி பவளக் குன்றமே! நின்ற நெற்றிக்கண் உடையதோர் நெருப்பே
வேறணி புவனபோகமே! யோக வெள்ளமே! மேருவில் வீரா!
ஆறணி சடைஎம் அற்புதக் கூத்தா! அம்பொன்செய் அம்பலத் தரசே!
ஏறணி கொடிஎம் ஈசனே! உன்னைத் தொண்டனேன் இசையுமாறு இசையே!

திருப்பல்லாண்டு

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள் மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின் :
கொண்டும் கொடுத்தும் குடிசுடி ஈசற்கு ஆட் செய்மின் குழாம் புகுந்து
அண்டங் கடந்த பொருள்அள வில்லதோர் ஆனந்த வெள்ளப் பொருள்
பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ளபொருள் என்றே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பெரிய புராணம்

இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்பு உண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும்: இன்னும் வேண்டும் நான் மகிழ்ந்துபாடி
அறவா! நீ ஆடும் போதுஉன் அடியின்கீழ் இருக்க என்றார்.

திருப்புகழ்

உம்பர்தருத் தேனுமணிக்	கசிவாகி
ஒண்கடலிற் றேனமுதத்	துணர்வுறி
இன்பரசத் தேபருகிப்	பலகாலும்
ஏன்றனுயிர்க் காதரவுற்	றருள்வாயடு
தம்பிதன் காகவனத்	தணைவோனே
தந்தைவலத் தாலருள்	கைக் கனியோனே
ஆன்பர்தமக் கானநிலைப்	பொருளோனே

சிவலிங்க மலர்

ஐந்துகரத் தானைமுகப்

பெருமானே

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்.

Sivapuranam lyrics Tamil – சிவபுராணம் பாடல் வரிகள் திருப்பெருந்துறையில் மாணிக்கவாசகர் அருளியது

தொல்லை இரும்பிறவி சூழும் தளை நீக்கி
அல்லல் அறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே – எல்லை
மருவா நெறி அளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவாசகம் என்னும் தேன்....

திருச்சிற்றம்பலம்
நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க (5)
வேகம் கெடுத்துஆண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறந்தார்க்குச் சேயோன் தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க

சிரம்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க (10)
 ஈசன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
 தேசன் அடிபோற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
 நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடி போற்றி
 மாயப் பிறப்பு அறுக்கும் மன்னன் அடி போற்றி
 சீரார் பெருந்துறை நம் தேவன் அடி போற்றி (15)
 ஆராத இன்பம் அருளும் மலைபோற்றி
 சிவன் அவன் என்சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவ புராணம் தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன் யான். (20)
 கண் நுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலார் கழல் இறைஞ்சி
 விண் நிறைந்தும் மண் நிறைந்தும் மிக்காய், விளங்கொளியாய்,
 எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே நின் பெரும்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன் (25)
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல் விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல் அசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின்ற இத் தாவர சங்கமத்துள் (30)
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன், எம்பெருமான்
 மெய்யே உன் பொன் அடிகள் கண்டு இன்று வீடு உற்றேன்
 உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா எனவோங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே (35)
 வெய்யாய், தணியாய், இயமான னாம்விமலா
 பொய் ஆயின எல்லாம் போய் அகல வந்தருளி
 மெய் ஞானம் ஆகி மிளிர் கின்ற மெய்ச் சுடரே
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல் அறிவே (40)

ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய், அனைத்து உலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின் தொழும்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய், சேயாய், நணியானே
 மாற்றும் மனம் கழிய நின்ற மறையோனே (45)
 கறந்த பால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேன்ஊறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பு அறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்கள் ஓர் ஐந்து உடையாய், விண்ணோர்கள் ஏத்த
 மறைந்திருந்தாய், எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை (50)
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அரும் கயிற்றால் கட்டி
 புறம்தோல் போர்த்து எங்கும் புழு அழுக்கு மூடி,
 மலம் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய, (55)
 விலங்கு மனத்தால், விமலா உனக்குக்
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்து உள் உருகும்
 நலம் தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலம் தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி,
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத் (60)
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரானே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம் கெடப் (65)
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கி என் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே (70)
 அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் இல்லையுமாய்

சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்த மெய் ஞானத்தால் கொண்டு உணர்வார் தம்கருத்தின் (75)
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே
 காக்கும் என் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய் நின்ற
 தோற்றச் சுடர் ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய் (80)
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்து அறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என் சிந்தனை உள்
 ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உள்கிடப்ப
 ஆற்றேன் எம் ஐயா அரனே ஓ என்றென்று (85)
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய் ஆனார்
 மீட்டு இங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள் இருளில் நட்டம் பயின்று ஆடும் நாதனே
 தில்லை உள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே (90)
 அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஓ என்று
 சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிகீழ்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவன் அடிகீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து. (95)

திருச்சிற்றம்பலம்!!!

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி... எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி! போற்றி!!!

அன்பும் பண்ணும் மிக்க பெருந்தகையாளர்
புலோலி- உபய கதிர்காமம் தந்த அருந்தவப் புதல்வர் நட்பின் இலக்கணம்
அமரர் பரமு சிவலிங்கம் அவர்களின்
வாழ்வும் வரலாறும்

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்

பெருமை உடைத்துஇவ் வலகு.

என்னும் வள்ளுவர் வாக்குக்கேற்ப நேற்று எங்களோடு உறவாடி இருந்த அன்புள்ளம் கொண்ட நல்லதொரு மனிதர் எங்களோடு இல்லை. அவர் இப்புவி வாழ்வை நீங்கி இறைபதம் அடைய சென்றுள்ளார் என்பதே நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நியதி.

நீரும் நிழலும் நிலம்பொதியும் நெற்கட்டும்

பேரும் புகழும் பெருவாழ்வும் - ஊரும்

வருந்திருவும் வாழ்நாளும் வஞ்சமிலார்க்கு என்றும்

தரும் சிவந்த தாமரையாள் தான் - ஔவையார்

என்பதற்கமைய பேரும் புகழும் மிக்க மனிதராக வஞ்சனை, சூதுவாது, என்பன அற்ற தூய உளத்தோடு வாழ்ந்து அனைவரதும் நன்மதிப்பைப் பெற்று வாழ்ந்தார். அத்தோடு அன்புச் பிள்ளைகள், மருமக்கள், பெறாமக்கள் மட்டுமல்ல தான் கற்பித்த மாணாக்கரின் கல்வியில் கவனம் செலுத்தி அவர்களுக்கு உதவியும் வந்துள்ளார். என்பதற்கமைய பேரும் புகழும் மிக்க மனிதராக வஞ்சனை, சூதுவாது, என்பன அற்ற தூய உளத்தோடு வாழ்ந்து அனைவரதும் நன்மதிப்பைப் பெற்று வாழ்ந்தார். அத்தோடு அன்புச் பிள்ளைகள், மருமக்கள், பெறாமக்கள் மட்டுமல்ல தான் கற்பித்த மாணாக்கரின் கல்வியில் கவனம் செலுத்தி அவர்களுக்கு உதவியும் வந்துள்ளார்.

வடமராட்சியின் சிறப்புக்களும் புகழ்பூத்த பூமியாம் உபயகதிர்காமம் என்னும் பதியில் பரமு தங்கம் தம்பதியினரின் பிள்ளைகள் கனகம்மா, கிருஸ்ணபிள்ளை, லக்ஷ்மிப்பிள்ளை ஆகியோருக்கு இளைவராக சிவலிங்கம் அவர்கள் பிறந்தார். இளமைக்காலக்கல்வியை அயலில் உள்ள புட்டளை வித்தியாலயத்திலும் இடைநிலை, உயர்கல்வியை பருத்தித்துறை காடலிக் கல்லூரியிலும் கற்றுபின்ன உயர்கல்விக்காக கல்கத்தாவில் உள்ள பூனே பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானக்கல்வியை மேற்கொண்டு நாடுதிரும்பி தனக்கு விருப்பமான ஆசிரியப் பணியை இலங்கை அரசாங்கப்படாடசாலையில் பெற்றதன் பயனாக திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கிண்ணியா என்னும் கடலோரக்கிராமத்தில் 1961ல் தனது பணியைத் தொடர்ந்தார். ஓய்வு காலங்களில் ஊருக்கு வரும் அவர்

தனது நண்பர் நடராசா அவர்களுடன் சேர்ந்து பொழுதைப் போக்குவது வழமையாகக் கொண்டிருந்தார். நண்பரின் வேண்டுகோளை ஏற்று அவரின் சகோதரியை 1964ல் திருமணம் செய்துகொண்டு அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு கிண்ணியாவில் வாழ்க்கைப்படகை செலுத்தும் காலை அவர்களுக்கு முத்த புதல்வன் உதயசங்கர் 1966ம் இரண்டாவது புதல்வன் 1968லும் கடைக்குட்டியாக 1971ல் வதனியும் பிள்ளைகளாகக் கிடைக்கப்பெற்று மழலை இன்பம் பருகி மகிழ்ந்தனர்.

குழலினிது யாழினிது என்பர் தம்மங்கள்
மழலைச் சொல் கேளாதார்

என்னும் வள்ளுவர் மெய்மொழிக்கேற்ப மழலைகளோடு அன்பொழுக இன்பம் பூண்டு வாழ்ந்திருந்த தந்தையான தந்தையான சிவலிங்கம் அவர்கள் பணியின் நிமித்தம் இடமாற்றலாகி கண்டி மாநகரில் உள்ள சிறந்த பாடசாலைகளில் ஒன்றான சில்வஸ்ரல் கல்லூரிக்கு 1965ம் ஆண்டு சென்று பணியைத் தொடர்ந்தார். அங்கு அப்பாடசாலையின் துணை அதிபராகப் பல்வேறு நிருவாகக் கடமைகளையும் ஆற்றிவந்தார். இதனால் ஆசிரியர்களினதும் மாணவர்களினதும் பெற்றோரினதும் நன்மதிப்பைப் பெற்ற ஒரு நல்லாசானாக வலம் வந்தார். வற்றாப்பளை- கேப்பாபுலவு பகுதியல் உள்ள தனது தோட்டக்காணியைப் புனருத்தாரணம் செய்யும் நோக்கோடு தானாகவே இடமாற்றம் பெற்று 1974ம் ஆண்டு முல்லைத்தீவு மகாவித்தியாலத்தில் பணியேற்றுக்கொண்டதோடு பிள்ளைகளின் கல்வியைத் தொடர வாய்ப்பாக பாடசாலைக்கு அண்மித்தாக இருந்து நீண்டகாலமாக அஞ்சலகமாகக் காணப்பட்ட பிரபல விளையாட்டு வீரரான எதிர்வீர சிங்கம் குடும்பத்தாருக்கு உரித்தான அந்த வீட்டில் வாடகைக்குக் குடியேறினர். இந்தவீடு முல்லைத்தீவு அஞ்சலலுவலகம் நிரந்தரமாகக் கட்டப்பட்ட அங்கு பணியைத் தொடர்ந்தமையால் எதிர்வீர சிங்கத்தின் தந்தையார் அந்தவீட்டை முல்லைத்தீவில் உள்ள பிரபல வர்த்தகர் செபமாலை என்பவருக்கு விற்றுவிட்டார். இந்தவீடு நோயின் கத்தோலிக்க ஆரம்ப பாடசாலைக்கம் முல்லைத்தீவு மகாவித்தியாலயத்திற்கும் அண்மித்து இருந்தமை பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் சென்றுவர வாய்ப்பாக அமைந்திருந்தது. கேப்பாபுலவு தோட்டத்தில் ஒரு வீட்டைக்கட்டிய பின்னர் குடும்பத்தோடு அங்குசென்று குடியேறி நாளாந்தம் பாடசாலைக்கு தனது வாகனத்தில் வந்துசெல்வது வழக்கம்.

முல்லைத்தீவில் இருக்கும்போதும் சரி வற்றாப்பளையில் இருக்கும்போதும் சரி அவர்கள் ஆசிரியர்களை அழைத்து அவர்களுக்கு விருந்தளித்து மகிழும் வழக்கத்தைக் கடைப்பிடித்துவந்தார். அவருக்கு வாய்த்த துணையாள் அருக்கு விரும்பியவகையில் உணவுதாயார்த்து அனைவரையும் வரவேற்பதில் மிகுந்த அக்கறையும் ஆனந்தமும் கொள்வதனை நான் நன்கு அறிவேன்.

நான் 1978ல் வவுனிக்குளம் (பாரதி நகர்) மகாவித்தியாலயத்திற்கு இடமாற்றலாகிச் சென்றவேளை எனது இடமாற்றத்தை இரத்துச் செய்யும் வண்ணம் முல்லைத்தீவு அதிபர் இராஜேந்திரம் உட்பட அனைவரும்

முனைப்புக்காட்டினர். மாணவர்வள் என்னை அங்கிருந்து இடமாற்றம் செயதமையை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தினர். முல்லைத்தீவு பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் வீட்டிற்கு நண்பர் சிவலிங்கம் அவர்கள் சென்று அவரோடு எனது இடமாற்றம் குறித்து வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார் எனினும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மறுத்துவிட்டமையால் எனக்கு ஆலோசனை கூறி பாடசாலைக்குச் செல்லும்வண்ணம் கேட்டுக்கொண்டார். மற்றவர்கள் மீது எவ்வளவு புரிந்துணர்வம் நல்லெண்ணமும் கொண்டவராக அவர் திகழ்ந்தார் என்பதனை நன்கு அறியமுடிந்தது.

முல்லைத்தீவில் அவரோடு பணியாற்றிய காலத்தில் மாணவர்களின் நலனில் மிகுந்த அக்கறையோடு அவர்களோடு ஒட்டி உறவாடி அவர்களை ஊக்குவித்து விளையாட்டுப்போட்டிகளில் முதன்மை பெற உழைத்து முல்லைத்தீவு வட்டாரத்தில் மட்டுமல்ல வவுனியா மாவட்டப்போட்டிகளிலும் முதன்மை பெற உழைத்தவர்களில் முக்கியமானவர் என்பதனை மாணவர் உலகம் நன்கு அறியும். முல்லைத்தீவு மகாவித்தியாலத்தில் விஞ்ஞான கற்கை நெறியை உயர் வகுப்பைத் தோற்றுவிக்க ஒரு விஞ்ஞான கூடம் இன்மையால் மறுக்கப்பட்டது. எனவே வவுனியா கல்வித்திணைக்களத்தின் பிரதம கல்வி அதிகாரியாக இருந்த சிமியாம்பிள்ளை அவர்களை அணுகி நாங்கள் எங்கள் கோரிக்கையை முன்வைத்தோம். அதற்கு அவர் நீங்கள் ஒரு கட்டிடத்தைக் கட்டினால் ஆய்வுகூடத்திற்கான தளபாடங்களை நாங்கள் தரமுடியும் என்பதால் கட்டிடத்தைக் கட்டும்பொறுப்பை நானும் தளபாடங்களைச் செய்து தரும்பொறுப்பை நண்பர் சிவலிங்கமும் பொறுப்பேற்றோம். இதனால் நாங்கள் வீடு வீடாகச் சென்று நிதி சேர்த்து ஒரு கட்டிடத்தைக் கட்டி முடித்ததும் கல்வித்திணைக்களத்திலிருந்து உபகரணங்கள், தளபாடங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கப்பட்டது. அதன் வண்ணம் அவரது வீட்டில் வைத்துத் தளபாடங்கள் செய்யத் தொடங்கினார். ஆனால் இடைநடுவில் அவருக்கு வெளிநாடு செல்வதற்கான ஒப்பந்தம் 1979ல் கைச்சாத்திடப்பட்டு செல்லவேண்டிய நிற்பந்திற்கு உள்ளானார். நானும் இடமாற்றலாகி சென்றமையால் மிகவும் மனமுடைந்த அவர் என்னிடமே வந்து தளபாடங்களைச் செய்து பாடசாலைக்கு ஒப்படைக்கும் வண்ணம் கேட்டுக்கொண்டார். வேறு எந்த ஆசிரியர்களிடமும் அந்தப்பணியை நம்பி ஒப்படைக்க விரும்பாமல் என்னிடம் வந்தமையால் நான் அதனைச் செய்துகொடுக்கச் சம்மதித்தேன். இதனால் கிட்டத்தட்ட 60 கிலோமீற்றர் தூரத்தில் உள்ள மல்லாவிப் பிரதேசத்தில் தளபாடங்களை எனது நேரடி மேற்பார்வையில் செய்வித்து அனுப்பி வைத்தேன். அதற்க்கான நிதியை என்னிடம் அவர் ஒப்படைத்தபோத அவரது உயரிய பண்பு என்னை ஆகர்சித்துக்கொண்டது. வெளிநாடு செல்லும் ஒருவர் ஒப்படைக்காமல் சென்றால் எதுவும் செய்யமுடியாது. சட்டப்படி அவர் செய்யாத ஒரு ஒப்பந்தம் ஆனால் அது மாணர்வனின் கல்வியின் அடிப்படை என்பதை உணர்ந்து செயற்பட்ட ஒரு நேர்மையாளரை எனது உள்ளத்தில் பதியவைத்ததில் தவிப்பில்லை.

அவரது இல்லத்தில் நிகழும் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளிலும் நான் பங்குகொள்ள அழைக்கப்பட்டேன். அவரது சகோதரி இலஸ்குமிப்பிள்ளை – கணபதிப்பிள்ளை தபாலதிபர் தம்பதியினின் மூத்த புதல்வியின் திருமணத்திற்கு எனக்கு அழைப்பு அனுப்பியிருந்தார். நான் அவர்களின் வீட்டில் தங்கியிருந்து அந்தத்

திருமணத்தில்கலந்துகொண்டமை இன்றும் நினைவில் உள்ளது. மிகக் கோலாகலமாக நடந்த அந்தத் திருமணத்திற்கு அந்தப்பிரதேசத்து பிரமுகர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் உட்பட பலர் வருகை தந்திருந்து வாழ்த்தியதைக் காணமுடிந்தது.

முல்லைத்தீவில் படிப்பித்தகாலத்தில் வாரவிடுமுறையில் அவர்கள் வீட்டில் சென்று தங்கவது வழக்கம். வெள்ளிக்கிழமை மாலை என்றால் அவரின் பிள்ளைகள் மூவரும் வீட்டிற்கு வாரீர்களா என்று கெஞ்சுவார்கள். நான் சென்றால் அவர்களுக்கு மாமரத்தின்கீழ் இருந்து விளையாடி மகிழ்வதும் தந்தையின் படிப்பித்தல் நெருக்குதலிலிருந்து தப்புவதற்கும் வாய்ப்பாக அமைந்திருப்பதே காரணமாகும்.

1979ம் ஆண்டு புறாணைக்குச் செல்லு முன்னர் பிள்ளைகளை ஊரில் கொண்டு சென்று விட்டு அவர்களது கல்வியை அங்கு காட்லிக் கல்லூரியில் தொடர வழிவகுத்ததோடு வதனிக்கு அண்மையில் உள்ள புட்டளை வித்தியாலயத்தில் கல்வி தொடரவும் வழிவகுத்தார். தளபாடம் செய்யப்படுகின்றதா என்பதனை அறிந்துகொள்வதற்காக அதிபர் பி.இராஜேந்திரம் மற்றும் முத்தையா ஆசிரியர் இருவரும் என்னிடம் வந்தனர். நான் தளபாடம் செய்யப்படும் இடத்தைக் கூட்டிச் சென்று காட்டியவேளை அவர்கள் நம்பிக்கைப் பெருமூச்சுவிட்டதை அறியமுடிந்ததோடு. இந்தச் செய்தி பிரதம கல்வியதிகாரிக்கும் சென்றதனை கேள்வியுற்றேன். அவர் என்மீதும் நண்பர் சிவலிங்கத்தினதும் நேர்மையைப் பாராட்டியதாகவும் அறிந்தேன்.

பிள்ளைகள் மூவரும் திருமணமாகி பிள்ளைகளோடு இருப்பதை அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தோன். மூத்தமைந்தன் உதயசங்கர் தனது தாய்மாமன் நடராசாவின் புதல்வி செல்வியைக் 1996ல் திருமணம் செய்யவைத்து அவர்களின் மூலம் கிருஷ்ணன், லக்ஷ்மன் ஆகிய இரு பேர்களையும், இரண்டாவது மகன் உதயசந்திரனுக்கு ஏற்ற துணையானைப் பார்த்து மணப்பேசி இந்தியாவில் திருமணம் (2000) நிகழக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்தார். அவர்களுக்கு செந்தூரன், கபிலன் ஆகிய இருவரைப் பேர்களாகவும் செல்லக்குடிட்டி வதனிக்கு ஸ்ரீகணேன் என்னும் வரணைத் 1997ல் திருமணம் செய்துவைத்து அவர்களின் பால் கார்த்திக் என்னும் பேரனையும் அபிராமி என்னும் பேத்தியையும் கண்டு இன்புற்றனர். கனடாவில் இருந்து வருடாவருடம் வதயிடம் சென்று அவர்களோடு அளவளாவி மகிழ்வதோடு மட்டமன்றி அமெதிரிக்காவில் உள்ள தனது மருமக்களிடமும் சென்று அவர்களோடு இருந்து மகிழ்ந்தமைமையும் என்னிடம் கூறி இன்புற்றுள்ளார். வருடாவருடம் சந்திரன், மற்றும் வதனி கனடாவிற்கு வருகை தந்து அண்ணன் உதயசங்கரோடு சேர்ந்து பெற்றோரை மகிழ வைப்பதும் வழக்கமாக இடம்பெற்றதையும் நானறிவேன்.

கனடாவிற்கு வந்தபின்னர் என்னோடு தொடர்பு கொண்டார் அதன்பின்னர் அவர் இருந்த வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்றுவந்தேன். சுகவீனமுற்றிந்த வேளையிலும் சென்று அவரோடு உறவாடி மகிழ முடிந்தது. எங்களைக் காணும்போது அவரது முகத்தில் புன்முறுவல் தோன்றும். கோவிட் காலத்தில் அவருக்கு இடுப்பு எலும்பு

முறிந்தமையால் அவரால் எழுந்து நடக்கமுடியாத நிலையும் வயோதிபத்தின் நிலையால் அவரை சரியாகப் பராமரிக்கமுடியாத நிலையில் அவரை முதியோர் இல்லத்தில் தங்க வைத்தனர். இரண்டு ஆண்டுகள் அங்கு தங்கியிருந்து ஓய்வாக இருந்த அவரது உயிர் பிள்கைள் சூழ 20.02.2022 அன்று பிரிந்தது. அமைதி வேண்டிப் பறந்தது அவரது இன்னுயிர்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறை

தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்

என்பதற்கேற்ப இப்புவிடில் நலமாக அனைவரோடும் இயைந்து வாழ்ந்தவர் அமரர் செல்லத்தம்பி அவர்கள். தந்தை மகற்காற்றும் உதவி எவையோ அவை அனைத்தையும் செய்து கொடுத்த தந்தையை பிள்ளைகள் அனைத்துக் கடமைகளையும் சரிவரச் செய்து முடித்தவர் என்பதில் அவரைத் தந்தையாகப் பெற்றதில் மிகுந்த பெருமை அடைகின்றோம் எனக்கூறக்கூடிய அளவிற்கு இன்பமாக வாழ்ந்தவர். நலத்தொரு தந்தையாய், மனையாளுக்கேற்ற கணவராய், சகோதரர்களுக்கேற்ற தம்பியாய், மைத்துணர்களுக்கு இனிய மைத்துணராய் உறவினர்களுக்கு ஏற்ற உறவாய், ஊரவர்கள் ஏற்றிப்போற்ற வாழ்ந்த பெருந்தகையாளர் என்றும் புன்னகையோடு வலம் வந்த அன்புள்ளம் கொண்டவர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக 58 ஆண்டுகள் திருண பந்தத்தால் இணைந்திருந்த இணைபிரியாத தம்பதிகளாகவும் குடும்பம் என்னும் அன்புப்பிணைப்பில் இன்பமாக வாழ்ந்து காட்டியவர். அவரின் பிரிவு அன்னாரின் குடும்பதினருக்கு மட்டுமல்ல அவரோடு அன்பொழுகப் பழகியவர்கள் அனைவருக்குமே பேரிழப்பு. நல்ல ஒரு மனிதப் பண்பாளரை நாம் இன்று இழந்துவிட்டோம். பிறப்பும் இறப்பும் இறைவனின் நியதி என்பதனை மனங்கொண்டு ஆறதல் காண்பதே நாம் செய்யும் பணியாகும்.

ஆண்டாண்டு தோறும் அழுதுபுரண்டாலும்

மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர் - வேண்டாம்

நமக்கும் அதுவழியே நாம்போம் அளவும்

எமக்கு என்? என்று இட்டு உண்டு இரும்

என்னும் ஒளவையாரின் பொன்மொழியை உள்வாங்கி அமரத்துவம் அடைந்த பெரியார் செல்லத்தம்பி அவர்களின் வழியில் தான தர்மங்களை அளித்து இன்புற்று வாழதல் பயனுடையதாக அமையும். .

அமரரின் பிரிவுத்துயர் மாளாது நினைந்தமும் அன்பு மனைவி, பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், மைத்துணர்மார், ஆகியோரின் துரயம் துடைப்பது அரிது, இன்போடியைந்த இல்வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காட்டிய அவரது குடும்பத்தினர்க்கு எங்கள் ஆழ்ந்த இரங்கலைகத் தெரியத் தருகின்றோம்.

அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாழ்ஆர்வலர்

புன்கண்ணீர் பூசல் தரும்.

என்பதற்கமைய எமது கண்கள் நீர் உகுத்தும் அவளவிற்கு எங்கள் உள்ளங்களைக் கவர்ந்து நல்லதோர் உள்ளம் கொண்ட அவரது ஆத்மா இறைபதம் எய்திய அவரது நற்பணிகளை நினைவுகூர்ந்து அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்து அவரது ஆத்மா சாந்தியடையக் குடும்பத்தாரோடு சேர்ந்து பிரார்த்திப்போமாக.

நண்பன்

த. சிவபாலு

இல்லத் தலைவனை இழந்தோம்

எனதருமை வாழ்க்கைத் துணைவர் பரமு சிவலிங்கம்

என் தெய்வம் எங்கே. . .

அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.

என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப எனது வாழ்வை இன்பமுற ஆக்கியவர் நீங்கள். நீங்கள் இல்லை என்றால் என் வாழ்வு துயரக்கடலாக மாறியிருக்கும். என்னை கைப்பிடித்த காலம் முதல் என்மீது அன்பு மழை பொழிந்து அரவணைத்துப் பிள்ளைக் கனியமுது பெற்று இன்புற்று வாழ்ந்திருக்க வாய்ப்பளித்த கோமான் நீங்கள். என்னை உங்கள் துணைவியாக ஏற்றுக்கொண்டதோடு என்னை மனைவியாகப் பார்க்காது ஒரு குழந்தைப் பிள்ளையைத் தந்தை பார்ப்பதுபோன்று மிகவும் அன்பாகவும் பண்பாகவும் பார்த்து ஒரு குறையுமின்றி வாழவைத்தீர்கள். மூன்று முத்துக்களை எனக்களித்தீர்கள். பெற்ற பொழுதைவிட இன்று அவர்களால் இன்பமும், சுகமும், பெருமையும் அடைந்திட என்னை ஏற்று எனக்கு வாய்ப்பளித்து பாரில் தலைநிமிர்ந்து வாழ வழிசமைத்த என் தெய்வம் என்னைவிட்டுப் பிரிந்தது ஏன்? என் உள்ளம் உங்களுக்காக ஏங்கித் தவிக்கின்றதே. என்னை இணை பிரியாது வாழுவேன் என்நீர்களே! ஏன் எனைவிட்டுச் சென்றீர்கள்?

மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் எண்ணில் நல்லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவில்லையே என்னும் தாரக மந்திரத்தை உச்சரித்து கடினமாக உழைத்து எங்கள் குடும்பத்தை ஈடேற்ற நீங்கள் பட்ட துன்பங்கள், துயரங்கள், கஷ்டங்கள் அனைத்திலும் பங்குகொண்டவள் என்பதால் உங்களின் மனதைப் புரிந்து கொண்டு

எதுவரினும் வரட்டும் என உங்களோடு வாழ்ந்து வந்தது எனக்கு மனதில் திருப்தியையும் பெருமையையும் தேடித் தந்தது. இன்று எனது பிள்ளைகளோடு அன்பாக உறவாடி மகிழ்ந்து குலாவ வழிவகுத்தவர் நீங்கள். கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என்பதனை உங்கள் வாழ்கையின்வழி வாழ்ந்து காட்டி என்னை ஆட்கொண்டு எனக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் செய்துத்தீர்கள். என்னைக் கேட்காமல் எதனையும் செய்யமாட்டீர்கள். நான் என்ன செய்தாலும் அது சரியானது என எனக்கு எப்பொழுதும் ஆதரவு தந்து வாழ்த்தீர்கள். எந்தத்தீர்மானத்தையும் என்னை கேட்காமல் நீங்கள் எடுத்ததை நானறியேன். என்னை மனம்நோகாது ஒரு அன்னைக்கு மேலான மதிப்பை எனக்குத் தந்தீர்கள். நான் நோயுற்ற வேளைகளில் நீங்கள் பட்ட துன்பங்களை நானறிவேன். எனது உடல்நலத்தில் மிகவும் அக்கறைகாட்டி அனைத்தையும் செய்துவந்தீர்கள். எதற்கும் வெளியே அனுப்பாது அனைத்தையும் நீங்களே கவனித்து வந்தீர்கள். ஊரவர்கள் நண்பர்கள் உறவினர் என்று அனைவருக்கும் தேவையறிந்து உதவிக்கரம் நீட்டியவர் நீங்கள்.

ஊரில் எங்கள் வீட்டில் எங்கள் திருமணம் நடந்தேறியது அப்போது நான் எதுவும் தெரியாத பேதையாக அப்பாவிடமாக வாழ்ந்தேன். நீங்கள் சென்ற இடமெல்லாம் ஒரு தாயைப் பின்தொடரும் குழந்தையைப் போல நான் தொடர்ந்து வந்தபோது எனக்கு யாரையும் தெரிந்திருக்கவில்லை. முதன்முதலாக உங்கள் பணியிடமாம் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கிண்ணியா என்னும் கிராமத்திற்கு என்னை அழைத்துச் சென்றீர்கள். முதலில் நாம் இருந்த வீடு அவ்வூரின் மயானத்திற்கு முன்பாக இருந்தமையால் நான் பயந்துவிடுவேன் என நினைந்து நீங்கள் அந்த இடத்தைவிட்டு வேறு இடத்திற்கு வீடு பார்த்து அழைத்துச் சென்றீர்கள். புதிய இடம், அனைவரும் புதியவர்கள் என்ற பயம் என்னைக் கௌவிக்கொண்டாலும் என்னை மற்றவர்களுக்கு அறியவைத்து நான் தலைநிமிர்ந்து துணிந்து செயற்பட என்னை ஊக்குவித்து வந்தீர்கள்.

பின்னர் கண்டி சில்வனர் கல்லூரிக்கு இடமாற்றாலிச் சென்றபோதும் என்னை அங்கு அழைத்துச் சென்றீர்கள். கண்டியில் எனது அம்மாவின் இளையசகோதரரின் உதவியும் அன்பும் கிடைத்தமை எனக்கு மிகுந்த ஆறுதலைத் தந்தது. அவரது வர்த்தக நிறுவனமான லங்காமோட்டேஸ் கண்டி கட்டுக்கலைப்பிள்ளையார் ஆயலத்திற்கு அருகாமையில் இருந்தமையால் நாம் அடிக்கடி அங்கு செல்லும் வாய்ப்பையும் பெற்றோம்.

பின்னர் முல்லைத்தீவு மகாவித்தியாலயத்திற்கு நீங்களாக விரும்பி மாற்றலாகிச் சென்றவேளை அங்கும் வற்றாப்பளையில் பெரியண்ணன் விக்னேஸ்வரமூர்த்தி வீட்டில் சிறிதுகாலம் தங்கியிருந்து எங்கள் தோட்டத்தை திருத்தியமைக்க முயற்சித்தீர்ள். பிள்ளைகளின் கல்வியைக் கருத்திற்கொண்டு முல்லைத்தீவு பாடசாலைக்கு அருகாமையில் ஒரு வீட்டை வாடகைக்குப்பெற்று பிள்ளைகளை முல்லைத்தீவு ரோமன்

கத்தோலிக்க ஆரம்பப் பாடசாலையில் சேர்த்து கல்வியைத் தொடரவைத்தீர்கள். அங்கும் உங்கள் நட்பைப்பற்றி ஆசிரியர்கள் எங்கள் வீட்டிற்கு வருகை தந்து மகிழ்ந்து இருப்பதைக் கண்டு மனங்களித்திருந்தேன். போகுமிடமெலாம் உங்கள் மனம்போல நண்பர்களின் கூட்டம் உங்களைச் சுற்றி வந்துகொண்டே இருக்கவைத்தீர்கள்.

வேலை, குடும்பம், உறவுகள் என வாழ்ந்து தேவையற்ற விடயங்களில் தலையிடாத நற்பண்பினை உங்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டவர்கள் பலர். என்னை விட நீங்கள் உதவி செய்த உறவினர் நண்பர்கள் இன்று உங்கள் பிரிவால் அடையும் துன்பத்தையும் நான் அறியத்தக்கதாக நீங்கள் மிக நல்லவராக வாழ்ந்துள்ளீர்கள். உங்களோடு வாழ்ந்த அந்தப் பொற்காலம் என்வாழ்வில் இனி எப்போதுமே திரும்பி விடப்போவதில்லை. எனது வாழ்வில் துன்பமே அணுகாது என்னைப் பாதுகாத்து அனைத்தையும் உங்கள் தலையில் சுமந்து நடந்தீர்கள். என்னை வீட்டில் இருத்திவிட்டு மகாராணிபோல நான் இருப்பதற்கு நீங்களே கடைத்தெருவிற்குச் சென்று அனைத்துப் பொருட்களையும் வாங்கிவருவீர்கள்.

அண்ணாவின் ஏற்பாட்டை ஏற்று புறானைய் செல்லத்தீர்மானித்தீர்கள். திடீரென என்னையும் பிள்ளைகளையும் எங்கள் வீட்டில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டு அவசர அவசரமாக புறப்பட்டுச் சென்றதுபோல எங்களையும் சிறிது காலத்தில் அங்கு அழைத்துச் சென்றீர்கள். அங்கிருந்து பின்னர் பொட்சவானவில் ஊடகப்பணி தொடரச் சென்றவேளை என்னையும் அழைத்தச் சென்றீர்கள்.

பிள்ளைகளின் கல்வியை மனங்கொண்டு அவர்களை லண்டன் மாநகரில் கல்வி கற்க மூத்தவர்கள் இருவரையும் அனுப்பிவைத்தீர்கள். வதனியை உயர்கல்விக்காக இந்தியாவிற்கு அனுப்பி அவர் மருத்துவக் கல்வி தொடர வழிகாட்டினீர்கள். அவர்கள் கல்விகற்று பணிகண்டதனைக் கண்டு மகிழ்ந்திருந்ததோடு அண்ணாவின் புதல்வி செல்விக்கு எங்கள் மூத்த புதல்வன் உதயசங்கரின் மனதை அறிந்து அவரின் விருப்பப்படியே திருமணம் செய்யவேண்டும் என்று ஒற்றைக்காலில் நின்று செய்துவைத்தீர்கள்.

கனடாவிற்கு வந்ததும் எங்கள் வாழ்க்கையை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளுவதற்கும் வளப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் எவை தேவை என்பதனை உணர்ந்து அதன்வழி உங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டீர்கள். உங்களின் மனதிற்குப் பிடித்த பொதுத்தொண்டில் ஈடுபட்டீர்கள். தமிழ்மக்களுக்கு தேவையான மொழிபெயர்ப்பு, அகதியாக வருபவர்களுக்கான வழிகாட்டல்களைச்செய்து மனத்திருத்தியோடு உங்கள் இறுதிக்காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தீர்கள். என்னையும் முதியோர் அமைப்புக்களில் ஈடுபாடுகொண்டு பொழுதுபோக்க ஆலோசனைகளை வழங்கி என்னை ஈடுபடவைத்தீர்கள்.

திருமணம் முடிந்தவேளை இன்பம் பொங்க என்னை ஆரத்தமுவினீர்கள். அந்த நாளை என்றும் என்னால் மறக்கமுடியவில்லை. ஆண்பிள்ளைகள் இருவருக்கும் பின்னர் மூன்றாவதாகப் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளையே உங்கள் வாழ்வின் இன்பமாக அவளோடு நீங்கள் ஒட்டி உறவாடி மகிழ்ந்தமை பிள்ளைகள் மீது அன்பு மழைசொரிந்து அவர்களுக்குத் தேவையான பணிவிடைகளைச் செய்தீர்கள். என்னை நோகாமல் நுடங்காமல் பார்த்துக்கொண்டீர்கள்.

குழல் இனிது யாழினிது என்பர்தம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்

என்னும் திருவள்ளுவர் பொன்மொழியின் உண்மையை நான் அப்போதுதான் உணர்ந்தேன். அதற்குக் காரணமானவரே நீங்கள் தானே. குழந்தைகளுக்கு நீங்களும் சேர்ந்து அருகிருந்து உணவூட்ட நீங்கள் எவ்வளவு அக்கறையோடும் ஆர்வத்தோடும் செயற்பட்டீர்கள் என்பதனை உடனிருந்து கவனித்தவன் நான்தானே. அவர்களுக்கு விருப்பமான உணவு வகைகளை நீங்கள் தானே தேர்ந்து வாங்கிவருவிர்கள்.

அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்

சிறுகை அளாவிய கூழ்

என்பதனையும் நான் கண்டு அனுபவித்து உணரவைத்தவர் நீங்கள். எங்கள் மழலைச் செல்வங்களோடு அவர்கள் உங்கள் உணவில் கைவைத்து விளையாடவிட்டுவிட்டு இன்பம் பொங்க அவர்களைப் பார்த்து இருந்தது இன்றுபோல் தோன்றுகின்றது. ஆண்டுகள் பல ஓடிவிட்டாலும் இளமையோடு அந்த நினைவலைகளில் இருந்துவிடுபட முடியவில்லை. ஏன் என்பது நீங்கள் தந்த வரம்தானே. எங்கள் உறவுகளோடு இணைந்து வாழவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தில் கனடாவிற்குச் செல்லுவதற்கான விருப்பத்தைத் தெரியப்படுத்தி நான் அதற்கு சம்மதம் தெரிவித்ததும் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கனடாவில் நாம் குறுகிய காலத்தில் உங்கள் பள்ளித்தோழர்கள், கல்வி கற்றவர்கள், மற்றும் தொழில் ரீதியாக அறிந்தவர் யார்யார் கனடாவில் உள்ளனர் என்பதனை அறிந்து அவர்களோடு அளவளாவுவதில் பெரு விருப்புக்காட்டினீர்கள். கனடாவிற்கு வந்தபின்னர் என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று என்னை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தினீர்கள். எனது வாழ்வில் நான் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியாதவை. ஆனால் அவற்றை உங்கள் வைராக்கியத்தோடு செய்து என்னையும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் திழைக்க வைத்தீர்கள்.

உங்கள் செல்வங்களுக்குத் தேவையான அனைத்தையும் செய்துதந்து அவர்களின் வளர்ச்சியிலும் கல்வியிலும் மிக அக்கறை காட்டி ஈடுபாடுகாட்டி வந்தீர்கள் அவர்கள் வளர்ந்து கல்வியில் ஈடேற உங்களின் அனைத்து உதவிகளையும் அவர்களுக்குத் தடையின்றித் தந்தீர்கள். அவர்கள் கல்வில் முன்னேற்றம் காணும்போதெல்லாம் பெருமைப்பட்டீர்கள்.

தம்மில் தம்மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து

மன்னுயிர்க் கெல்லாம் தலை

என்பதற்கேற்ப உங்கள் பிள்ளைகள் கல்வியல் முதலிலை வகிக்கவேண்டும் எனக் கனவு கண்டீர்கள் அவர்கள் கல்வியில் முன்னேற்றப்பாதையில் செல்லும்போதெல்லாம் போற்றி ஏற்றினீர்கள். இன்று அவர்கள் கல்வியின் பயனை அறுவடை செய்து நல்ல நிலைக்கு வந்து திருமணம் செய்து பேரப்பிள்ளைகளையும் காட்டிவிட்டார்கள். உங்கள் வாழ்வில் பெறவேண்டிய அனைத்தையும் பெற்று இன்புற்று இருந்தீர்கள். இன்று நீங்கள் என்னோடு மட்டமல்ல அவர்களோடும் இல்லை.

எதை எதை எல்லாம் வாழ்கையில் எதிர்பார்த்தோமா அவை அனைத்தையும் நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது நாம் செய்த பாக்கியமே. என்னைப் பூவோடும் பொட்டோடும் அனுப்பிவைத்துவிட்டுத்தான் நீங்கள் பின்தொடர்வீர்கள் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். ஆனால் விதியின் விளையாட்டிற்கு யார்தான் ஈடுகொடுக்கமுடியும். வாழ்க்கை நிரந்தரம் இல்லை என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததுதான். ஆனால் வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே என எனக்குப் புத்திமதி கூறி இப்படிச் செய், அப்படிச் செய். பிள்ளைகளை இப்படி வளர் என்றெல்லாம் அவர்களின் எதிர்காலம் சிறப்புற அமைய அறிவுரை கூறிய நீங்கள் என்னைத் தனியே தவிக்கவிட்டுச் செல்ல எப்படித்தான் மனம் வந்தது.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறை
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்

என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. ஆம் நீங்கள் இப்புவியில் நன்றாக வாழ்ந்தவர் என்னையும் எனது பிள்ளைகளையும் வாழவைத்தவர். நீங்கள் வானுலகில் வாழுகின்றீர்கள். ஆனால் நான் எப்போது உங்களுடன் மீண்டும் இணைவேன் என்பதே எனது மனத்தில் அல்லும் பகலும் ஓடும் எண்ணவலைகளாகும். எப்பிறப்பில் எங்கே காண்பேன் என்னும் ஆதங்கத்தோடு காலத்தை ஓட்டுகின்றேன்

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்துஇவ் வுலகு.

என்பது போன்று நேற்று எங்களோடு அன்பாக இன்பம் பொங்க இணைந்திருந்த உங்களை இன்று எங்கும் காணோம். எங்கள் வீடோ நீங்கள் இல்லாமல் வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றது. ஆனால் என் மனக்கண்முன்னே என்னோடு என்றும் வலம் வருகின்றீர்கள். கண்ணை மூடினாலும் சரி, விழித்துப் பார்த்தாலும் சரி நீங்கள் என்முன்னே இருப்பதும். நடப்பதும், கதைப் பதுந்தான் தெரிகின்றது. நான் உங்கள் நினைவுகளோடு வாழ்கின்றேன்.

உங்கள் அன்பு மனைவி
இராசமணி

சிவலிங்க மலர்
அன்பின் வாழ்க்கைத் துணையாள் திருமதி இராசமணி (இராசம்) அவர்கள்
துணைவரை நினைந்து
மனம் உருகியவை

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தீர் ஐயா!

அன்புமழை பொழிந்ததுவும் இன்புறவே இருந்ததுவும்
கேட்டதெல்லாம் கொடுத்ததுவும் தொட்டதெல்லாம் செய்ததுவும்
விட்டதெல்லாம் தொடர்ந்ததுவும் வாட்டமில்லா வாழ்வதுவும்
உன்விருப்பாய் இருந்ததுவும் உன்சுவையைச் சேர்த்ததுவும்
நன்மையெலாம் செய்தவும் தலைமகனாய் வாய்ந்ததுவும்
மலையாக எண்ணியதும் தவமிருந்து பெற்றதுவும்
துணையெனவே தேர்ந்ததுவும் தலைமகனாய்த்
துணைவியாய்ப் பொன்விலங்கு இட்டதுவும் என்றும்
தமர்போற்ற வாழ்ந்ததுவும் தவிப்பின்றி சென்றதுவும்
வையகத்து வாழ்வதனை வளமாக வாழ்ந்ததனைத்
தினையளவும் எண்ணாது திரவியமே உன்விதியோ
திரும்பாது சென்றிடவோ நற்றவனாய் நின்றிருந்தாய்
சிவலிங்கமென நாமத்தால் செல்ல மகனாகநீயிருந்தாய்
சுற்றத்தை மறந்தனையோ குற்றந்தான் என்ன செய்தார்
குவலயத்தைத் துறந்திடவோ குன்றமென வீழ்ந்திடவோ
நலன்பெருகு வாழ்வதனை நலிவின்றிப் போற்றிநின்ற
தலைமகனே தவிப்பின்றிச் சென்றிடவோ விதியாச்சு
சிந்திக்க வைக்காது சிலையாக மாறினையோ
விலைபோகா விற்பனனே குலையாத உன் உளத்தை
நிலையாகப் பிரிந்திடவே நிலையான உன்னுறவை
அலைபாய வைத்திங்கு மலைபோலச் சரிந்தனையோ
சார்ந்தனையோ சாவதனை மாற்றமேதும் காட்டாது
மாசின்றி வாழ்ந்திருந்தாய் வாசமெலாம் நீயாக
வாயெல்லாம் சிரிப்பு மழைபொழிந்த ஐயா நீங்கள்

சாக்காடு நோக்கிப் பறந்ததேன் எனைத் தவிக்கவிட்டு
சார்புற்ற உன்துணையாள் தனியே வாடியழ
சாக்காடு வந்ததுமேன் பரலோகம் சென்றனையோ
பாசம் பொழிந்திருந்தாய் எம்மீது என்றென்றும்
வாசமாய் மருகரும் உன் அன்பில் திழைத்திருந்தார்
தழம்பாமல் தவறேதும் காணாமல் நிதானமுடன்
திண்ணியமாய் நீயிருந்தாய் திடமாக
கண்ணியமாய் அன்பு பூண்டிருந்தாய்
மண்ணிலே மனிதம் போற்றிநின்ற
மாமனது உன்னிடத்தே என்றும்
கலையாத புன்புறுவல் உன்முகத்தில்
குலையாத கோலமென நீயிருந்தாய்
நிலையில்லா வாழ்வுதனை எண்ணி
நினைவிழந்து சென்றனையோ?
ஏங்குகின்றார் ஏன் பிரிந்தாய் என்று
விடையென்ன நாம் சொல்ல இங்கு
ஆண்டவன் பாதமதில் அமைதி கொள்ள
படைத்தவனை வேண்டுகின்றோம்
படைத்தவின் பாதத்தில் உன்னோடு மீண்டும்
இணைவது எப்போது என்று ஏங்கும் அபலையை
இணைத்து வைக்க ஏங்குகின்றேன் ஐயா
இராசம் இராசம் எனவே ஆயிரம் வார்த்தை
இங்கும் அங்கும் கேட்டிட அழைத்த என்
இங்கிதமே இங்கு தவிக்கவிட்டு அமைதியாய்
தங்கக் குரலோனே சென்றனை ஏனோ ஐயா!

Dear Aiya,

The fact that you are no longer with us is not something that I can accept although it's something that I expected and thought I had prepared for. Our life together has reached a point where I express my feelings and emotions in words that you may not be able to read but hear from others as they read.

Aiya, I once heard a set of parents say that they wanted their ceiling to be their children's floor. If you'd heard that, too, you would have said it. You lived it. You made your ceiling my floor in every moment of my life.

It's hard for me to write something about you that is short and simple because your life is like the "Mahabharatham" which requires my entire life to pen down. Finally, after hectic 2 weeks of Hindu rituals and the constant gathering of families and friends who told us the full account of your life, long before I was even born or remember, I have come to realize what an amazing human being you were, not just my father, but a humble person with few words, and simple grin, with a big heart and be able to impact and touch so many lives. As they say, I took you for granted as my Aiya never attempted to explore the outside of my Aiya's world and his way of life.

As I struggle to pen and formulate my feelings and emotions, I first and foremost wish to talk about the life lessons that you taught me along the way..so here you go....You are a very smart man who infused your qualities into me without forcing, that takes some special abilities that I am still learning to deploy into my own family.

As I start to recall my life path as much as I can remember, I see the above qualities in you and how you navigated our life. It's like you had a "tunnel vision", and with no hesitance and difficulty, you were able to navigate our ship like a captain with so many hardships, difficulties and challenges along the way. Sometimes people say, "he was a simple teacher, but look at what he has done in his lifetime", but I know you might have been a simple teacher, but you were aggressive and absolute in what you wanted.

My memories of your challenges and how you handle them comes from, first, while we were in Kandy (Sri Lanka), we were living in a home shared by others as you started your family life with kids, and once you realized you needed to give us some privacy and protection, we moved to a new home, a beautiful house that had a design of the western world and you would shower us with love and small treats that would mean the world to us. Every Sunday we walked to the butcher shop holding hands to get fresh chicken, and when we got home you gave us the "ultimate SriLankan head bath" (for those who know what that means.), while mum prepares a feast and you were very specific how the meal has to be, white rice, carrot sambal, curry, fry etc. and we will always eat as a family.

Then suddenly, you decided that you wanted to move to “Mullaitivu” and explore farming while teaching in the local school, and I was like really?, move from Kandy to a village?, but with lots of protest and crying, in the end, I did follow you, and now looking back, the lesson you taught me was priceless. I learned poverty, I learned what it is to be hungry, I learned survival skills, I learned how to live a minimalistic life, I learned what nature is, above all, I learned what it is to explore the unknown. This adventure of yours taught me so many lessons that it requires its own chapter. But one thing that stands out to me was that when I was in 5th Standard, you asked me where I wanted to do my next stage of education, and I said I wanted to go to a big school with the name attached to it- “Hartley College” which is back in our own backyard where we came from, and your response was “you pass the 5th-grade national scholarship and I will send you wherever you want to go”, I took it as a challenge and passed it, and you did send me back to Puloly all alone with my “Grandma” with no hesitation. and thinking of it now I realize the tunnel vision you had. It was another experience and lesson from you that made me who I am and realize what extended family means to an individual and a society. I always believed I was brought up by a community while I was surfing my teen years. The bond I had with “ammamma (grandma)” and “ammappa (grandpa)” was priceless and precious. Only recently did I come to know that you had a special bond with them and you wanted to make sure that they pass that special bond on to me...what a vision and execution, where do you get that level of clarity in your life? I am still struggling to achieve that state of mind.

Next chapter of your life, you decided to leave Sri Lanka and take up a position as a teacher in Brunei, and I knew it was to manage our financial difficulties. That led me to reunite with Mum, sister, and brother (although it was difficult to share my “Grandma” with my siblings), it was another lesson, sharing and caring for each other, and you were preparing me to be a man even at that early stage of my life. My

brother might have a different opinion (as I was bossy at times), but I think I managed to learn and adapt. My sister was a different story, even though you were gone for a long period of time, she was treated like a princess as you would want us to, and she is still your princess. You would make a visit back home every 3 years but in between that time, you taught us how to express our love and feelings in words. I still remember the old Sri Lankan international aerogramme and how we write something special for you, in the space that is left for folding.

Next, you decided it was time for us to reunite again, now that the financial situation was resolved, and I am like really? again? you must be kidding.! I just got my lifelong friends and ever-loving, caring cousins and never wanted to leave Sri Lanka. It was a life that everyone would dream of, we were very happy living together and it was perfect. However, living in a foreign country did intrigue my inquisitive mind (as you had taught me in the past) and I was torn between not wanting to leave my home, Puloly, but at the same time curious about exploring the rest of the world. I am still exploring, and I have travelled to so many countries in my professional life and I thank you for preparing me for that. When you came and asked me if I would like to move to “Brunei”, I realise now that you were preparing me for being a man and when I said “I am not sure” you said “do you want to be a frog in this well or do you want to explore what’s out there”, Man I am glad I said “Yes”...and the next chapter of our life started then. Aiya, I am not sure what would have happened if I had said “No” and if you had respected it, but with your vision, you knew what was coming and how you wanted it to be, like a true captain of the ship who had the uncanny ability navigating rough waters, you planned our journey in perfection with the present and future in mind...tunnel vision I would say.

From then my life continued for the higher studies travelling to India, Malaysia and to the UK, along the way making sure your life coaching would still continue no matter what the distance was, and my time in India was one of my best, I learned independence, finance management, self-discipline, self-motivation and so on and on. When the time came to select the professional path, I consulted with you on a subject that's new to me and to you, but your feedback was, do what you want but excel in what you do. I think your qualities of resilience and the skill to adapt to changes did help me to face the unknown and adjust, 2nd best time of my life- India.

Next, I decided to discontinue my studies in Malaysia and wanted to pursue a master's degree in the UK, I was worried to ask you if I could, but when I proposed my intentions, you simply said when do you want to go, I knew then how you see education as the core, and you would do whatever it takes to provide that to us. Once I finished my degree, being young and stupid I was spending my time in the UK with a minimum earning and partying all weekends. You watched me waste my life for 6 months, but I think you wanted to give me a break before my work life starts. Exactly after 6 months, one day you called me and said, would you like to come to Botswana and explore what life can offer and if you don't like it leave in a year or two and that we can catch up for lost time due to me being away from home for too long. I was like again...Do I have to leave my comfort zone? I was just beginning to settle down and to call the UK my new home, but somehow with no second thought, I said yes and packed and left. Aiya, how did you know I needed that change in my life, and how did you learn to be that subtle in your ways to convince us about the right choices in life. Looking back, I think you must have thought "if I can't send you to Puloly, I will bring Puloly to you". That's what Botswana was to me. You created an oasis in a desert, literally speaking, and gave me a wonderland experience for adult life. We recreated the Puloly magic with mum, a big house with a dog, along with my sister, extended families, wonderful friends, and

your loving “Acca” right next to you. That’s where my professional life started, and I watched every move you made and tried to imitate as much as I can. People often ask me, what made you decide to leave the UK and go to Africa, and my consistent response was that “Aiya asked me to”, nothing else. That was the third-best time of my life, where not only my professional life but my married life started. I think if I can recall, my wedding: it was the first Sri Lankan Hindu wedding, and you created the same atmosphere as back home. Aiya, that was my turning point, and I am forever grateful for the gentle push you gave me when I really needed it, which made me who I am today and prepared me to remember my roots yet adapt to changes, and the strength to create and shape life as we dream.

Next, as your contract was about to end in Botswana, we had many discussions about your future, and the first time it was my turn to contribute to your decisions and to influence you to see my point of view. I knew I was going to Canada as my final destination, and I wanted you to be next to me. As usual, you decided to follow me, or rather you went first, and I followed you as my contract was still ongoing. Canada was a country that wasn’t easy to adopt, more western than all other countries you have been to, and the harsh weather is something that requires strength and determination. You just eased into it as if it was your backyard like you have been there and seen it all. I remember when you landed in Canada, you were told that it’s better to live in “Montréal” so that it would be easier and faster to process the application. I think your explorative nature gave you strength and you started to create another chapter in unknown terrain with spoken language that we are not familiar with. By the time I came to Canada and visited you, to my surprise you have already settled in, you made many friends and adjusted perfectly. I remember, once I started to work in Toronto, every 2 weeks I would drive to come and see you, we reached your home at midnight, and you would have waited to have dinner with us, and you would have already told mum what to make, just like back in Kandy. The next day we all will go to the market to get

fresh veg, fresh meat, fish and you were trying to create Kandy all over again, but this time I was leading you and you were guiding me. I think this was the time our relationship switched from father/son to something special that I do not have the right words to describe. I know then finally, I have become a man you would want me to be, and you were proud of me.

As we continued our life in Canada, we reached a point where you would have to come and live with me, it was my turn finally to take care of you, and once again with your big heart and resilience, you packed up and came to stay with me. I see how the table has been changed, all these times I used to pack up and follow you, and now it was your turn. We lived in a small townhouse, and you were there when we were looking to buy my first house, every weekend Selvi and I would go around looking for a house and you will wait for us to show you what we saw and what we liked, and finally we found one that we loved and you saw the model and said yes, this is perfect. We used to drive every month to see the house being built and I can see your excitement. I think you saw this house like the one you wanted to build back home and the fact that you could see it coming along month by month. You were there to inaugurate our house and that was a proud moment of my life.

We then continued our life in the new house, and my first child was born. You were there for Krishnan day and night, playing with him every chance you got. Your life lesson for me is to learn how to handle my son while watching from a distance and not interfering but gentle comments once in a while. I could sense your continued life lessons in full swing. You did not retire in teaching me. As Krishnan stated, there was always a conflict between my dog 'Kiko' and Krishnan, since both wanted your attention and you would manage between "Kiko" and Krishnan to find a balance, and taught him to love life, be it

human or another life form. I could see how Krishnan was impacted on the day of the funeral and could not hold his tears. You also found a different profession and started to work in Canada as a social worker, where I saw your dedication and willingness to adapt and accept life's realities. I know you always had a car, and you always were driving most of your life, but when you were in Canada and you accepted the reality and started to use public transport as the means, never complained, and always punctual, no matter what the weather was. I hope when I get to that age, I have the strength to accept life as is, and not become a grumpy old man.

Aiya, the final chapter of your life is true retirement, you wanted to have a peaceful time with Amma and yourself and you decided to leave my house and live in an apartment. I was not happy, but you assured me that this was for the best that I should never feel bad, and that it was time for me to take care of my own kids. As your health declined, you made life choices that were in line with your abilities, as an example, you decided to get a 3 wheel scooter. I remember every Thursday; you would be ready by 10 AM and drag mum to the mall nearby and stroll till the evening. As days passed by, one day the unthinkable happened and you had a fall and fractured your hip. The recovery was too long and I had to make a very difficult choice, placing you in a care home. Aiya the day I left you at the care home is the day I cried uncontrollably, is the day my heart broke into pieces. Although everyone around me was very supportive and gave me strength, I never recovered. However, since that day I made sure I visited you every chance I got, and to my surprise, you once again showed me your strength, agility, adaptability and continued life as best as you can. Even during COVID, where I came and visited you on what they call "Window Visit" you will still smile and assure me that you are ok. I am sure my sister and brother were jealous at that time when I got to feed you and they got to watch you via Zoom, but you still continued to hold us together. Our Sundays became family Zoom days, and even at that time, you wanted to make sure

you see the extended family and interact with them as much as you can. I see your grin as the grandkids appear on the screen, especially your one and only granddaughter who could melt you anytime, after all, she is your princess. Precious princess!

Now comes the final days, and I knew the day had come and I was preparing myself while avoiding giving details to mum. Knowing you, I insisted that our family come at once and the last 8 days you gave is the ultimate send-off celebration. My sister and brother were there for every meal and all we did was revolve around your mealtime and spending time with you. As I said before you had tunnel vision, and you knew what you wanted even at the end. The food you ate, the small talk that you had, you planned and executed a reunion that we were not aware of. At one point in time, I asked you what you wanted for the next meal, and you said home food. I said what home food and your response was “ask Amma as she was the one who was feeding me till now, she knows what I want”. You acknowledge mum in a very simple yet powerful way. We had different plans based on seeing your improvements, but as they say “while one is busy planning, life happens”, and then it did. You brought your family closer than we have ever been in the past, that was your ultimate gift to your kids.

Aiya, as the final day reached, I can't ask for anything better than how you left this world. I was holding you in my chest and you showed me that it was time by pointing your hands towards heaven, there was no fear, no worries, no regret, no resentment, no tears, just peace... that final moment will be with me forever.....

சிவலிங்க மலர்

There is no such thing as my last words to you, and I do not want to simply say the common things such as grateful, privileged, blessed etc. as I know you are much more than even words can express. However, all I want to say is that “I am complete because you were my Aiya”, and if I am ever given a choice in my next life, with no hesitation I will ask to be your son again and to be born into the same family as the one you crafted.

You will forever be in my heart, and I will forever walk the path you laid down for me.

P.S: Please make sure you continue to look after us and guide us, and we will have a reunion when my time comes, till then take care of the current people around you with the same compassion and kindness as you showed to all those in this lifetime.

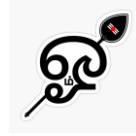
Dearest son

Uthayashangar

உதயசங்கர் தந்தையை நினைந்தவை

அன்பினால் எமையாண்ட அன்புத் தந்தையை
துன்பினால் நீங்கியின்று அல்லல் உறுகின்றோம்
இன்பம் சொரிந்திருந்த எமதருமை ஐயாவே
இவ்வுலகம் விட்டுச் விரைந்திடவும் விதிதானோ!

துன்பம் அணுகாத இன்ப வாழ்வுதனை
உண்ணும் உணவோடு ஊட்டிவளர்த்த ஐயா
கண்கலங்க வைக்காத வளர்த்த தெடுத்து
விண்ணிலே சென்றதுமேன் நாம்தவிக்க விடுத்து

My first memory of Aiyah goes back to when we were living in Kandy, Srilanka. By this time all three of us were born. I had just started school. When we were living in Kandy, he made sure we had fun and took part in all the festivals. In particular, he made sure we were out on the street watching the yearly Perahera processions, getting us as close to the elephants as possible to experience the majestic view. He would buy us various snacks from the street vendors. Another one that I remember is the Vesak festival. We used to sit around as a family and create the lanterns that we will use to light up when it gets dark. We would walk along the streets watching how people have created different versions of lanterns in various styles. I cannot remember him ever saying 'No'. I think this carried on all the way through his life.

His next post was in Mullaitivu. This is when he started to plan on how to provide more for his family. This is also when I started to become a troublesome and playful kid. Being a teacher, he always had a high standard for us when it came to studying. This also was when I needed to memorize the timetable. It was mandatory for us to know from 1 to 12, I think. I used to have trouble memorising them. He would make me stand in front of him while he sat on the floor and get me to go through the timetable. For every mistake, I received a caning. I later realised why it was important and was grateful that he had forced me to memorize it. Another important memory from here is him letting Annan and me control the steering wheel when we were driving back from Mullaitivu to Vattappalai. I was probably 8 or 9 at that time. This gave both annan and I confidence when we actually started to drive.

The farm in Vattappalai is where I have the most memory of him living in Srilanka. He taught me how to set off fireworks to chase away the monkeys and birds to protect the crops. On the weekends, he will bring fresh fish and we will have our freshly cooked dinner under the full moon and a lamp. I also remember Aiyah trying to be a hunter by trying to kill a wild boar. It took about 5 shots. Aiyah tried his farming skills with a variety of vegetables

சிவலிங்க மலர்

including chillies, tomatoes, green beans, and sweetcorn but peanuts crop was the biggest or largest that I could remember. I am not entirely sure if he made any money on these or it was just something he wanted to try to do. This is also, where he built his first family home. It was a small one-bedroom house but it was a loving home with lots of love, laughter, good times and warmth for all of us and aiyah was very proud of it.

In 1979, he left us in Srilanka and went to Brunei to try to provide a better life for us. He worked there alone for about 6 years until we all joined him in 1983. After aiyah left for Brunei, I became even naughtier than normal. When I reflect on it now, I think I might have been rebelling against him not being there, although I understand now why he did what he did.

Once we left Srilanka, his one and only goal was to get all of us a good education. To achieve this he did not think twice about spending all the money he made. He never once worried about saving for his future or his retirement. When I struggled to learn both English and Malay together in Brunei, he sent me to India to study. When I was struggling to learn Hindi, he took me out of school and got me to take London O/L through a private institute. Once I completed it, he sent me to Australia to continue my A/L. After that, he sent me to the UK to continue my studies. He did the same for my brother and sister as well. As I mentioned above, he never says 'No' and always wants the best for his kids. Through his actions, he has shown us that his family, his children were everything to him.

I am very proud of his ability to excel not just in teaching but also in other unrelated jobs that he took up later in his life. When he went to Botswana, he became an editor for a newspaper. When he went to Canada, he worked in an organisation to help Tamils.

I am so happy for him to have lived to see his grandkids becoming teenagers and going into universities.

Aiyah was not someone who showed a lot of affection either physically or verbally. His smile and actions will give and show us all the affection we needed. However, when it came to his grandchildren, it was a different story. As we were growing up, I can't remember Aiyah playing with us outside or taking part in any physical games. He does however love to play cards and every opportunity we get to be together, this will be one of our favourite past times. All of us learnt a lot while playing cards. Especially the art of counting cards. Even now this is helping me when I am playing with others.

In the family, Aiyah took the role of breadwinner in a traditional sense. He took it upon himself to make sure the family is provided for from day one until after he finished working in Botswana. Work was his priority as he saw that as the tool to provide for his family. I can 100% say that this attitude and view has been imprinted in my head. If you ask my wife and kids, they will say the same.

Aiyah came to see me where I am living now when he was able to travel a number of years ago. I think he was always worrying about me as I did not finish my degree. After the visit, I could sense that he no longer had that worry inside of him. He was happy and satisfied that I have built a family and am able to provide for them.

As he excelled in everything he did, he also executed the last few weeks to perfection. He made sure his kids surrounded him. He made me come to visit with him after almost two and a half years. He allowed all of us to feed him, look after him and be at his side for a whole week. When he was ready, he smiled and asked for a cup of water and then waved good-bye and was gone.

Aiyah, I am not sure why you chose me to give you the last cup of water. Everyone is telling me that I am privileged to get the opportunity to do this and also hold you while you took your last breath. I don't know what I have done to deserve this but this is now imprinted in my head and will never be forgotten. It could be the last child that you haven't seen for a while.....I am grateful to have had the opportunity.

There is no doubt in my mind that he has gone to heaven and that he will continue to watch over us and protect us.

Loving Son
Uthayachandran

இளையவன் என்றே அன்புமழை பொழிந்து
இளைப்பின்றி எம்முடனே எப்போதும் உறவாடி
எம்மகிழ்வே உன்மகிழ்வாய் வாழ்ந்திருந்தாய்
உம்பிரிவால் வாடவிட்டுச் சென்றதுமேன் ஐயாவே!

கண்கலங்க வைக்காது கருத்தோடு காத்துவந்த
மண்ணின் மாணிக்கமே எங்கள் ஐயா நீங்கள்
கண்ணீர் வடிக்கவைத்து விண்ணகம் சென்றனையோ
பண்பெல்லாம் சொல்லித்தந்து பாதியிலே சென்றனையோ

ஐயா.....

ஒரு தந்தை நமக்கு என்னவெல்லாம் செய்தார் என்பதை நாம் கடைசி வரைக்கும் உணர்வதில்லை.
நாம் அதை உணரும் பொழுது அவர் நம்முடன் இருப்பதில்லை.

தந்தை (ஐயா) எனும் உறவின் வலிமை அவர் இருக்கும் பொழுது எவராலும் முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ள முடிவதில்லை. அவர்கள் சுகமாக இருக்கிறார்கள் என்று எங்கள் வாழ்க்கையும் தொடர்கிறது. நானும் அதற்கு விதிவிலக்கில்லை. ஆனால் இப்பொழுது ஐயாவை மறுபடியும் பார்க்க முடியாது என்ற நிலைமை வந்த பொழுது தான் அதன் முழு பாதிப்பையும் உணர்கிறேன்.

சிவலிங்க மலர்

சென்ற மாதம் நாங்கள் எங்கள் அன்பான ஐயாவின் பாச அரவணைப்பை இழந்தோம். அந்த நாள் தொடர்ந்து என் மனதில் சிறு வயது காலத்தில் ஐயாவுடன் களித்த இன்பமான நினைவுகள் அனைத்தும் பொங்கி எழுகின்றன. எனக்கு முதன்முறையாக நினைவில் வரும் சிறுவர் காலம் இலங்கையில் கண்டி நகரில் நாம் வசித்த காலம் ஆகும் . அப்பொழுது எனக்கு 3-4 வயது இருக்கும். அப்போதிருந்தே நான் ஐயாவின் செல்லமாகத்தான் இருந்தேன். அவர் பள்ளியிலிருந்து வந்தபின் எனது சுருட்டையான தலைமயிரை, எண்ணெய் பூசி அழகாக இழுத்து கட்டி விடுவார். ஒவ்வொரு நாளும் எங்காவது வெளியே கூட்டிச்செல்வார். ரெயில் பாதையில் நான் ஆசைபுடன் நடந்து செல்ல, கீழே விழாமல் இருப்பதற்காக எனது கையை கவனமாக பிடித்து வருவார். அன்று தொடங்கியவர் கடைசியாக தீக்கு இரையாகும் வரை பிடித்த என் கையை விடவே எல்லை என் ஐயா! அதன் பின் எங்கள் வாழ்க்கை முல்லைத்தீவிலும் வற்றாப்பளையிலும் சந்தோசமாக கழிந்தது. சிறு வருடங்களுக்கு முன்பு நாங்கள் எல்லோரும் குடும்பமாக சந்தித்த போதும் கூட இந்த முல்லைத்தீவு வாழ்க்கை குறித்து வாய் ஓயாமல் கதைத்து கொண்டிருந்தோம். அங்கு எங்களுக்கு கிடைத்த எளிய அதே சமயம் மிகவும் சந்தோசமான வாழ்க்கை வேறு எங்கும் கிடைக்கவில்லை. நாங்கள் எல்லோருமே இயற்கையுடன் ஒன்றாகிநினைசயயட காடு வயல் என்று ஓடித்திருந்த வாழ்க்கை.

அதற்கு பின் ஐயா புருணை (ஐசரநெை) செல்ல நாங்கள் நால்வரும் அம்மம்மாவுடன் புலோலியில் சொந்தபந்தம் சூழ ஆறு வருடங்கள் வாழ்ந்தோம். மூன்று வருடத்திற்கு ஒரு முறை என விடுமுறைக்கு வரும் ஐயா எங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு தொகை பரிசுகள் , உணவுவகைகள், அணியும் உடுப்புகள் என்று வாங்கி வருவார். எங்களுக்கு மட்டும் இன்றி சொந்தக்காரர் அனைவருக்கும் வாங்கி வருவார். வந்த அடுத்த நிமிடம் அக்காவை பார்க்க அன்று இளையமாமி வீட்டுக்கு ஓடுவார். மூத்தமாமி குடும்பம் , பெரிய ஐயா குடும்பம், இளையமாமி குடும்பம் என்று அனைவரிடமும் மிகவும் பாசமாக இருப்பார். அந்த வயதிலேயே அவர்கள் இடையே இருந்த பாசத்தை கண்டு அதிசயப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த பாசமும் அன்பும் தொடர்ந்து அடுத்த தலைமுறை பிள்ளைகளான எங்கள் எல்லோருக்கும் வந்துள்ளது. நாங்கள் எல்லோரும் தொடர்ந்து பாசமாக இருப்பதற்கு ஐயா வழி வகுத்து சென்றுள்ளார். குடும்பம் என்றால் என்ன, அதை எப்படி பேணி காக்கவேண்டும் என்பதை எங்களுக்கு காட்டி சென்றிருக்கிறார் எங்கள் ஐயா. குடும்பத்தின் முக்கியத்துவம் - இது அவர் எனக்கு கற்றுக்கொடுத்த வாழ்க்கை பாடங்களில் முக்கியமான ஒன்றாகும்

1983ம் ஆண்டின் பின் என் வாழ்க்கை இரண்டு வருடங்கள் ப்ருணியிலும் (ஐசரநெை) அதை தொடர்ந்து பத்து வருடங்கள் இந்தியாவிலும் தொடர்ந்தது. ஒரு ஆசிரியராக பணி புரிந்து, அதில் கிடைக்கும் வருமானம் கொண்டு எங்கள் மூவரையும் ஒரு வித கட்டம் தெரியாமல் வளர்த்தவர் ஐயா. தனக்கு என்று ஒரு போதும் யோசிக்க தெரியாதவர்.எல்லோருடமும் அன்பாக பொறுமையாக பழக கற்றுக்கொடுத்தவர். படிப்பு என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் அத்தியாவசியமானநவசிய சொத்து என்று சொல்லுவார். அதனாலே எங்கள் மூவரையும் எங்கள் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப படிக்க வைத்தார்.

சிவலிங்க மலர்

எந்த நிலைமைக்கு நாம் வந்தாலும் பழையது மறக்க கூடாது, நாம் இங்கு வருவதற்கு உதவியவர்களை மறக்கக்கூடாது என்றும் எப்போதும் சொல்வார். நாம் நல்ல நிலைமையில் இருக்கும் தருணத்தில் நம்மால் இயன்ற உதவியை மற்றவர்களுக்கு செய்ய வேண்டும் என்று உணர்ந்துவார். ஸ்ரீலங்காவில் பல வருடங்களாக ஏழை சிறுவர்களுக்கு படிப்புக்கு உதவி செய்திருக்கிறார்.”கற்றது கை மண்ணளவு கல்லாதது உலகளவு” அன்று சொல்லி ஆணவம் அற்று அடக்கமாக இருக்க கற்றுக்கொடுத்தார். இவ்வாறு நான் அடுக்கி கொண்டே போகலாம் ஐயா எனக்கு கற்பித்த பாடங்கள். இவ்வளவும் வெறும் வாய் வார்த்தை மூலம் இல்லாமல் தன்னுடைய செயலால் எங்களுக்கு உணர்த்தியவர் ஐயா.

கடவுள் நம்பிக்கை உண்டு ஐயாவிற்கு . ”எல்லாம் முருகன் பார்த்துக்கொள்வார்” என்று சொல்வார் . எங்கள் வீட்டில் எப்பொழுதும் ”யாமிருக்க பயமேன்” என்று எழுதிய முருகன் படம் இருக்கும். சமயம் என்பது மனிதனை நல்ல பாதையில் கொண்டு செல்வதற்கான வழி என்று சொல்வார்அபைய. கடவுள் மீது மட்டும் அல்லாமல் ஐயா பிள்ளைகளான எங்கள் மீதும் மிகவும் நம்பிக்கை வைத்தவர். நான் வளர்ந்த பின் நினைப்பது உண்டு- ஐயா எங்கள் மீது வைத்த அந்த நம்பிக்கை தான் நாங்கள் வாழ்க்கையில் வழி தவறாமல் போனதற்கான முக்கிய காரணம் என்று.

நான் இன்று ஒரு மருத்துவ பணியில் சந்தோசமாக பணிபுரிகிறேன் என்றால் அதற்க்கு முழு காரணம் ஐயாதான். இந்தியாவில் 2 (யு.ஓ) முடித்து பொறியியல் துறையில் செல்லவிருந்த என் மனதை மாற்றி மருத்துவ துறைக்கு அனுப்பி வைத்தார். ஐயா பேச்சுக்கு மறு பேச்சு இல்லை. நான் தங்கும் விடுதியில் இருந்து படிக்கும் பொழுது அங்கே உணவு சரியில்லை என்று உடனடியாக ஒரு வீடும் என்னுடன் தங்குவதற்கு ஒரு வயதான பாட்டியும் ஏட்பாடு செய்தார். ஒரு நிமிடம் கூட அதனால் வரும் செலவு குறித்து யோசிக்கவில்லை . ஒவ்வொரு வருடமும் எனது பரீட்சை வரும் பொழுது அம்மாவை என்னுடன் தங்க அனுப்பிவைப்பார். என்னுடன் படித்த எனது நண்பனுக்கு சிறுது பணப்பிரச்சினை என்று அறிந்ததும் உடனே பணம் அனுப்பி வைத்தார். ஐயா, நான் ஒவ்வொரு நாளும் வேலைக்கு செல்லும் பொழுதும் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லுவேன்- நான் செய்யும் வேலையில் எனக்கு அவ்வளவு சந்தோமும் திருப்தியும் உண்டு . அதெல்லாம் ஐயவினால் தான் என்று அறிவேன் .

நாங்கள் வளர்ந்து எங்கள் மூவருக்கும் திருமணம் ஆனபின் வந்த மருமக்களை ஐயா தன் சொந்த மகனாகவும் மகன்களாகவும் தான் பார்த்தார். அதர்க்கு ஏற்ப அவர்களும் ஐயாவுடன் மிகவும் பாசமாக இருந்தார்கள். அதனால் தானோ தெரியவில்லை நாங்கள் எப்பொழுது ஐயாவுடன் ஜம் கால் (ஊழலு உயடட) மூலம் கதைத்துக்கொண்டு இருக்கும்போது மருமக்கள் வரும்பொழுது மட்டும் பெரிதாக ஒரு சிரிப்பு சிரிப்பார் ஐயா.

சிவலிங்க மலர்

ஐயா அவருடைய பேரப்பிள்ளைகள் மீதும் மிகவும் பாசமாக இருப்பார் . ஒவ்வொரு வருடமும் குளிர்காலம் தொடங்கும்போது பிளோரிடாக்கு அம்மாவுடன் வருவார். அந்த நாலு ஐந்து மாதங்களும் என் பிள்ளைகளுக்கு மிகவும் சந்தோசமான காலம். அதோடு மட்டும் அல்லாமல் ஒன்றாக விடுமுறைக்கு இந்தியா, ஸ்ரீலங்கா என்று ஒன்றாக உல்லாசப்பயணம் போய் வந்திருக்கிறோம். இவ்வாறு என் பிள்ளைகளோடு கொஞ்ச காலம் ஆயினும் பழகும் வாய்ப்பு கிடைத்ததை நினைத்து சந்தோமடைகிறேன். பிள்ளைகளும் அவருடன் கழித்த நேரத்தை எண்ணி, அந்த நினைவுகளால் மனம் ஆறுதல் அடைகிறார்கள் .

நான் இப்பொழுது அண்ணன் மார் இருவரையும் பார்க்கும் பொழுது ஐயா எவ்வளவு பெருமையுடனும் திருப்தியுடனும் இந்த மண்ணை விட்டு சென்றிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். தான் வளர்த்த பிள்ளைகள் வளர்ந்து இன்று தன் முன்னே ஆலமரம் போல் வேர் விட்டு வெற்றிகரமான வாழ்க்கை வாழ்வதை பார்த்த பின் ஆறுதலாக முழு மனநிறைவுடன் அவர்கள் கையை பற்றிக்கொண்டே இறைவன் அடி சேர்ந்தார். ஐயா நம்மை விட்டு சென்று விட்டார் என்ற தொலைபேசி அழைப்பு வந்த பொழுது என்னால் நிச்சயமாக நம்பமுடியவில்லை . ஆனால் அவர் வாழ்வில் செய்த எல்லா நன்மைகளின் காரணமாகத்தான் அவருக்கு இப்படி தன் விருப்பம் போல் இறைவனை சேர்வதைக்கான ஒரு வழி பிறந்தது என்பதில் ஒரு வித சந்தேகமுமில்லை.

எத்தனை வருடம் ஆனாலும் உங்கள் நினைவு எங்கள் மனதை விட்டு அகலாது . மறுஜென்மம் என்ற ஒன்று எனக்கு வருமேயாயின் மறுபடியும் உங்கள் மடியில் மகளாய் தவழ வேண்டும் , உங்கள் பாச வெள்ளத்தில் மறுபடியும் நீந்தவேண்டும் என்பது என் அவா ஐயா ! இதுவரை செய்தது போல் மண்ணில் எங்கள் வாழ்க்கை தொடரும் வரை விண்ணில் இருந்தபடியே எங்களை நல் வழியில் வகுத்து செல்வீர்களா ஐயா?

பார் என்னை பார்க்குமுன்னே, பத்து திங்கள் தவமிருந்து பக்குவமாய் எனை ஈன்று வளர்த்த ஒரு ஆண் தெய்வம் அன்றோ .

இன்று பல புகழ் பெற்று, பிள்ளைகள் சுற்றியிருக்க, பிரியா விடை பெற்று, பஞ்சணையில் மீளா துயில் கொண்டீர் ஐயா!

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி !!!

என்றென்றும் அன்புடன் உங்கள் மகள்
வதனி

இணையிலா இன்பம் தந்திருந்த எம்மன்புத் திரவியமே
துணையாக இருந்து ஆதரவு தந்திருந்த ஐயாவே
மனைவிட்டு ஏகினையோ துன்பச் சாகரத்தில் நாம்
துணையின்றி அழுதிடவும் சென்றதுமேன் ஐயா!

செல்வ மகள் என்றே செல்வமங்கை எனவழைத்து
செல்வம் எனவீட்டில் வளர்த்தெடுத்து அன்புசொரிந்து
இல்லம் சிறப்புறவே சிரிந்திருந்த பாசப் பிணைப்பே
இல்லம் வெறிதாகச் சென்றதுவும் ஏனையா?

மருமகன் ஸ்ரீகணேசன் மாமாவை நினைந்துருகியவை

அன்புப் புதல்வியை அகலாதிருக்க எனக்களித்து
இன்ப வாழ்வதனைத் தந்த எனதருமை மாமா
துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் அருகிருந்து என்றும்
அன்பொழுகும் உங்கள் வார்த்தை கேட்பதெப்போதோ?

தந்தைபோல் எனைப் பார்த்து பிள்ளைகள் போல்
சிந்தைநோகாது சிரித்துக் கதைத்திருந்த மாமா
எந்தை இல்லா குறைதீர்த்து பாசம் பொழிந்திருந்த
நிந்தம் ஏதுமின்றிச் செல்லத்தவறுதான் என்ன மாமா?

சிவலிங்க மலர்
அன்பின் மூத்த மருமகள் செல்வி
மாமாவை நினைந்துருகியவை

There once was a man I loved
A man who cared
A man who shared
A man who knew life
A man who had a beautiful wife.
A man with wonderful children
This man was a dad
This man was a grandfather
This man was my father-in-law
This man is gone. And I'll wait for so long
Until the day I'm with him
With him up there
Where the lights are dim
And where I can show him I've always cared

Distance was a barrier for you to be part of our daily life, but I enjoyed the little moments we spent together anytime we got together. Your jokes always made me laugh. I looked forward to visiting you again, but I didn't know you will be gone soon.

Thanks for the quality of love and life you gave to my husband. You will always be my special hero. I will get to see you again someday in heaven.

Growing up with u .. I remember playing Carrom, cards and going to the beach with our families and of course at that time, no one knew or thought of it but Shangar and I were already in love... puppy love as one

சிவலிங்க மலர்

would call it. I think most of you knew but didn't want to speak about it out loud. Those were fun days...I remember you with a cigarette in hand and always so focused on your games. You were the one who taught me to play Carrom and 304 but u always strategized and u tried teaching me that but I never got that part...for me it was about having fun. And just as u did in the games, u did your life as well. You needed to be in control, and you were driven to take care of the family and you were always there for them, although quiet. You did not say a lot, and you were a man of few words but I know you observed a lot. You loved being around family and you always got your kids involved by spending time with them, playing games. I never saw you raise your voice to them.

Years went by and I became your daughter in law, u did welcome me into the family. You had a way of doing it without saying a lot and that's a quality, not a lot of people have. Your actions showed it. This is where , the saying of " Actions speak louder than words" comes true.

Then u came to Canada...I saw u take whatever job u could get and do it with pride. We lived together for a while and you were there when Krishnan was born and that's when I heard your voice more than I have before. You played with him..you were there for him spoiled him when I would get upset that he wasn't eating enough. You took him to the park along with Aunty and you did spend some time with him when he was growing up. At this time, I also learned that you were a man who needed routine and that's where I see Shangar gets it from. Routine ...and regimen that was your thing and they say thats discipline.

Lakshman came along and u got to spend some time with him too. Looking back now, I appreciate the time you spent with my boys and I know how much it means for them to have had you in their lives even though they might not remember much.

I am so glad that we got a chance to spend some time as a whole family with your kids and their families in Blue Mountain. It's something we will cherish for the rest of our lives.

You might be gone now ..but my memories of you will not be forgotten!!❤

இளைய மருமகள் கவிதா உதயச்சந்திரன்
மாமைநினைந்து மனம் வருந்தியவை

என்னைக் கரைசேர்க்க கனடாவில் இருந்து
தன்னைத் தந்தென்னை மாலையிட மைந்தனுக்கு
முன்னை விதிப்பயனாய் என்னை உறவாக்கி
அன்னை தந்தையென இருந்தவரே சென்றதுமேன்!

எமக்குத் துணையாக என்றும் இருந்திடவே
நமக்கு என்றும் உறுதுணையாய் அன்பு
செலுத்திட இருப்பீர்கள் என்றிருந்தேன்
செல்லுமிடம் சொல்லாது சென்றனையே மாமா!

Grand Children's Rebutie.

I write this not to invoke a feeling of sadness but rather a feeling of celebration and admiration. I write this to celebrate the legacy of a great man, a man who lived his life to the fullest and was able to go out on his own terms in the presence of his loving children with no pain or suffering.

Thatha, for all my life, has been a man of very few words. Sure, he told me all of the stories about my mother and her brothers, both the embarrassing ones about how Amma would cry about her math test and the funny ones about how his kids would fight over food. However, the most important thing I have learned from my relationship with Thatha is how to make an impact on others. I grew up hearing so many stories of how Thatha worked as hard as he could to provide for his family, to give his kids the best life possible. He was compassionate, hardworking, and of

சிவலிங்க மலர்

course still knew how to enjoy life at the same time. When I look at my mother (Vathany Sriganeshan), and my two uncles (Uthayashangar and Uthayachandran Sivalingam), I have no doubt that Thatha has had a full and successful life. It is a common thing to say that one's children are the best way to assess that person themselves. As I got older, I started to realize that, if I grow up to be even one-tenth the person my mother is I can consider myself successful. However, one thing I did not realize was that it wasn't Amma who I needed to be like. Amma, Moothamama, and Sinnamama emulate all the characteristics that I know all my cousins and me strive to replicate. Their compassion, intelligence, work ethic, and consistent need to help others can all be attested to their upbringing and what they learned from their father. Although he is gone, his legacy will never be forgotten as he is still with us every day, embodied by his loving wife and kids.

I love and miss you Thatha and most importantly, I would like to thank you for the lasting impact you have left that will carry on for generations to come. May you Rest In Peace.

Loving grandson,
Karthik Sriganeshan

Dear Appapa, Friends and family of Appapa

I would just like to say,, take a look around you, what a beautiful and loved family we have. I am grateful to say that it all started with you, My Appapa.

I know that it has been hard to see you in person, granted of the many miles between us. But I have loved and cherished every single moment with you. From the memories of our holidays in Blue mountain, Canada to Myrtle Beach in South Carolina. I remember playing card games with you, edging to try and beat you however I had lost almost every single game. I could never read your clever hands. As covid decided to prolong our plans to see you, the next best thing to see you was to have our weekly zoom calls. I'm sure my brother has mentioned this, however, words can't express how we felt every time we saw you smile as you looked upon us.

சிவலிங்க மலர்

Only so many words can express what my thoughts and feelings are towards you. May your soul rests in peace, I know you will be watching over me and all my family. I hope to make you proud with every step I take.

To my Appapa, I love you. Rest in peace.

Loving Grandson

Senthuran Uthayachandran

Thatha.....

There are certain special people in our lives that never leave us no matter how long they have been gone. Thatha was one of those people, not only for me but for many others as well. Through this celebration of life, I have recently been able to see my thatha in a completely new light. While he has always been a consistent part of my childhood, I was, in the last few weeks able appreciate the extent of the impact he made on all of those who surround him.

Even though he was quiet and spoke little, those around him always felt his presence. He was constantly imparting knowledge and wisdom along with inspiration unto others, even without them knowing it. He would get his points across without judgement and pressure. There is lots to learn from thatha while reflecting on his life journey, but the biggest takeaway would be how he treated people and lived his life. I am so grateful to know he lived not only a long, but also a good life. Thatha was certainly not someone I would call a prideful man, but rather a proud man. He was proud of his family. He constantly reminded me of the strong bond he had built with his children along with the many things he would do to provide them and ammama a good life. From these stories, I could always see how grateful he was for the family and the life he built, along with how strong the family has grown. There is no doubt that he loved his family very much. He loved his nieces and nephews just as much as he loved his own kids.

I also came to understand the strong bond he had from his childhood days with his sisters and brother. While reflecting on his life after his passing, Amma was telling me about all the phone calls and messages and how not a single person has anything bad to say about thatha. He lived his life building lasting connections by being extremely considerate with people and always offering a helping hand when he could. He will be remembered for the effort he placed in his relationship with others and how many people he has helped, a way that I am sure we can all aspire to live our lives.

My relationship with thatha is one that I can and will cherish for the lifetime of memories we made. I think of the laughs we shared as well the meaningful conversations we have had. Anytime I am given the honorable comparison to Amma, I think of him saying that he can see her personality reflected in my actions. Looking back, I believe that my relationship with thatha was similar to that of his and amma's. I constantly felt loved and safe within his embrace as well as inspired and impressed. Because of our similar interests, there was always a conversation to be had or a competition to begin. We played cards as if it were a sport, a constant battle between the two of us regardless of if we are on the same team. I truly believe that playing cards seemed to be one of the ways he expressed his love, a method that has been showered unto me from a young age. I will always be grateful for the unconditional effort thatha put into our relationship as it has left a lasting imprint of his presence in my life. I know that he may not be here with me in person, however his lasting legacy remains in the stories we tell and the family we are part of. We are all where we are right now due to thatha's experiences and we can only hope to make him as proud of us as we are of him. I miss you every day, and I cannot begin to express my gratitude for everything you have done for us. You have a distinct place in my heart that will never be tarnished and will always be loved. I hope you are watching down on us celebrating your life and that you can peacefully rest while watching over us.

I love you and will always miss you Thatha.

Loving granddaughter,

Abhirami

Dear family and friends of Appappa,
Although I live in the UK and occasionally got to see and spend time with you throughout my life, these memories that I have mean very much to me. From seeing the pictures of you holding and caring for me when I was a baby to getting the chance to spend time with you in North Carolina and the Blue Mountains where you would win every single card game we played with you no matter how hard we tried. Seeing you smile on the weekly zoom calls when you saw me really warmed my heart and although you didn't say much that smile meant everything to me. I am grateful to have been able to share all these beautiful moments with you and will forever remember them. May your soul rest in peace thank you for everything. Love you Appappa.

Loving Grandson
Kabillan Uthayachandran

Dear thatha,

I know I didn't spend as much time with you as I would have liked to recently. I will never forget the time we spent before you and pathi moved to the apartment when you and pathi were always at home with me. I will always remember seeing your pictures at the top of the stairs every morning and watching it fade from you to my dad, and finally to me at the bottom. I remember that Kiko never liked me as much, but when he would go to you, you would bring me into your lap so he would have to sit with me as well. I remember you and my dad helping me feed him his favourite treats, just so he would like me a little more. Every memory I have with Kiko I shared with you. I

சிவலிங்க மலர்

remember times when you weren't always my favourite, mostly when I wouldn't listen to paaddi. I would always hold my ears and squat in the corner until you told me to come back and apologize. Being told I couldn't get away with whatever I wanted and learning to respect others was a lesson I can never unlearn and will be with me forever, as it is part of how I became who I am today. I remember I used to come into your room at night to ask you and pathi to help put me to sleep because I was having nightmares, and if you were awake when I came you would pull me into bed with you. You always made sure I felt safe and taken care of, you will forever be remembered.

Loving Grandson
Krishnan Uthayashangar

Dear Thatha here is some memories we had that I would like to share.

One of my favorite things to do with you was playing games. Some games that we played mainly were playing with balls, balloons, hide and seek, and mostly soccer which was the one that I was my favorite. I remember kicking the ball back and forth and always failing to kick it hard enough. I also remember him taking me to the park we would always be playing tag or just me simply running away from him while he tries to grab me. That's all I remember when I was younger. Here are my memories with Thata from the past 3 years or so. I remember always going to his apartment and sitting together with his arm on me almost as if he was hugging me. My most recent memories were being with him in the care home and that whenever I or my brother would go his face was filled with happiness. That made me happy aswell seeing him healthier and more active when I was around.

Loving Grandson
Lakshman Uthayashangar.

சிவலிங்க மலர்
Mr Paramu Sivalingam

We affectionately call Mr. Sivalingam “Elayamaama”. Elayamaama is the youngest brother of our mother.

When we think of Elayamaama, the first thing that comes to our mind is his calm temperament and cheerful countenance. These are the common characteristics of all the siblings, our mother, Moothamaama, Elayamma and Elayamaama - typical Paramu/Thangam clan trademark.

When we were young, he had the responsibility of guiding us to be responsible. In this regard, he acted very tactfully without overbearing and getting angry to accomplish the desired results with a nice smile.

Whenever we visited Elayamaama’s family in Kandy or Mullaitivu, both Elayamaama and Elayamaami were very loving and welcoming and very kind to us. Elayamaama loved his own as well as his extended family very much. He wanted all of us to be a very close knitted family and successful.

Whenever we chatted about old times, Elayamaama brightened up and happily engaged in the conversation. He was born and lived for 14 years in the house where we all were born. He mentioned occasionally that there was only a mud hut in the compound when he was born. The stone and lime building were built few years after his birth.

Elayamaama had to change careers several times and he excelled in everything. He was a dedicated, respected and hard worker. We will miss him dearly and are very thankful for him being part of our lives.

Elayamaama is a good-hearted soul. We pray that his soul (Aanma) reaches the lotus feet of our Lord Siva and live-in eternal bliss. May Elayamaama's soul rest in peace.

Children of Ponniah and Kanagamma (Elango, Ponmagal, Alagan, Cheran, Chenny, Valuthy and Arasan) (Shangar; you could take it to the top under Mr Paramu Sivalingam if you wish)

Additional Remarks from Elango:

Being the eldest grandchild of the Paramu-Thangam family, I grew up with the whole Paramu-Thangam family. The time I was born, the whole Paramu-Thangam family was living together in the house I grew up. My grandfather was running his own shop in Neboda, close to Kalutura. Excluding him there were seven (7) occupants. It was a joint family.

Being the eldest child/grandchild, understandably I was petted by everyone, mostly hanging on to Elayamma (Aunt) because she had stopped school and was staying at home. Both uncles were at school studying. My mother being the eldest sibling was cooking for the family. Aaththai (Grandmother) was running around and doing the necessary purchases and doing outside work.

Elayamaama (Uncle) was 9 years old when I was born. The older 2-roomed stone/lime building in our compound was built in 1942, only three years before I was born. Along with this there was a mud house at the spot where a concrete building was built later (in 1960's). The mud house is where most of us were living/sleeping. This mud house predated the stone/lime building. The living was communal - hardly any privacy. This continued until Elayamma's (Aunt's) house (Yaakkiyaarodai) was built in 1950 and she moved there. Elayamaama (Uncle) and Aaththai (Grandmother) moved to Elayamma's (Aunt's) house. Elayamaama grew very close to Elayamma (Aunt) and Elayaiyaa (Aunt's husband).

Elayamaama had his primary education at Puttalai School. He went to Hartley College at Standard IV for his secondary education at the age of 9 years. This must have been the time I was born.

When I went to Hartley College in 1954 Elayamaama was already there in senior class. That gave me lot of confidence. He was involved in the running of the canteen and the book shop in the school. On some days during the tea interval, he had bought me tea and vadai. I think two years after that (1956) Elayamaama left Hartley to go to Wadia College, Pune, India to do his degree.

Elayamaama graduated in 1959 and returned to Sri Lanka. After that, I think in 1960, he started his chartered accountancy studies in Colombo. When Elayamaama was in Colombo, Aaththai (Grandmother) became sick and was admitted to Maharagama hospital. Elayamaama was travelling from Colombo to Maharagama every day and could not devote enough time to his studies. He lost interest in pursuing accountancy and gave up.

When Aaththai was brought back to Puloly, Elayamaama came back to Puloly with her. Aaththai's situation deteriorated, and she passed away in 1962. In the meantime, I think in 1961, Elayamaama got a teaching appointment and was posted to Kinniya

Soon after I finished my HSC (equivalent of GCE A/L) examination in 1963 I visited Elayamaama in Kinniya and stayed with him for about a week. After Kinniya, Elayamaama was teaching in Kandy (St Sylvesters) and later in Mullaitivu. I have visited him in all those places. In 1979 Elayamaama went to work in Brunei. From there he went to Botswana and later ended up in Canada.

When I was 4 years old, I became very sick; down with typhoid. Typhoid was a deadly disease those days. I was treated by Dr Viswalingam who had his medical practice in Point Pedro. My parents rented a small place close to the hospital and my mother was staying with me there so that the doctor could see me twice a day. Mooththamama & Elayamaama (both uncles) were bringing food for Amma on their way to school (I was hardly eating anything those days).

சிவலிங்க மலர்

Elayamaama got married in 1964. I was in the university at that time yet came back to attend the wedding.

Elayamaama by nature is a non-interfering person. Not interested in small talks and gossiping. The best way to enthuse him is to talk about the old days. This I was doing every time I visited him in Canada.

I wanted to be there for his 85th birthday but could not do so because of Covid situation.

He is a good soul. I pray that his soul (Aanma) reaches the lotus feet of our Lord Siva and live-in eternal bliss.

Additional Remarks from Alagan:

I remember the time when Elayamaama came back after graduating from Pune University. I joined Hartley College that year, however I was not allowed to attend classes because of a clerical error in my birth certificate (incorrect year of birth was printed). Elayamaama would take me on a motorbike to the college where I had to wait in the library. He tried his best to convince the College that it was an error by the clerk in the Registrar's Office, but the principal refused to accept. Eventually my father, who was teaching in Ratnapura, had to come back to declare an affidavit so the college can accept me. This is the first time I remember being very close to Elayamaama, experiencing his kindness and integrity.

Our connection continued to grow, and I remember fondly Maama and Maami's wedding celebrations. I went to their house early and when Elayamaami saw me she asked me to go and fetch Elayamaama's clothes. I darted out to Elayammaa's house and brought all his clothes and spent the whole day with them.

When they moved to UK, Elayamaami came first and stayed with us for a few days. When Elayamaama joined her, they found a place in Eastham and moved there. My family and I were fortunate to spend time with them and reflect on our past experiences during this time.

Following this they moved to Canada, and we were able to travel to see Maama and Maami in 2014 and 2018. We would visit them almost every day during our stay and was thankful our children were also able to visit, as they really enjoyed Elayamaama's company.

Unfortunately, when we heard he was unwell we wanted to visit Canada, but due to CoViD we could not travel. We always felt so happy in Elayamaama's presence and we remember him with love and gratitude. He inspired all of us, and we will forever cherish the time and experiences we shared together.

Additional Remarks from Cheran:

I vividly remember one incident from my teenage days – Elayamaama and Maami were visiting our house. They were walking from their house to our house. When they approached Periyathevanaththai temple, ~300 meters away from our house, they could hear a loud music coming from the direction of our house. When they reached home, Elayamaama saw me sitting in front of the radio and enjoying the loud music. With a smirk smile, he asked me “is this a tea boutique” (tea boutiques play loud music to attract customers). After that, I never played the radio loud again.

Whenever we chatted about old times, he very enthusiastically talks a lot about it. Up until recently I did not know there was only a mud hut in our compound when my mother and all her siblings were growing up. He also mentioned that there used to be a lot of snakes around the compound and one day when he was a baby, his mother found him sleeping with a snake crawling nearby. He will talk about all these with a lot of enthusiasm. He came from these humble beginnings to rise to the level he attained.

சிவலிங்க மலர்

I visited him at the Tamil Eelam Society of Canada, TESOC, where he was working. He was a very respected, dedicated, and hard worker. He had to change his careers several times because he had to move from one place to another, but he excelled in all his careers because of his flexible attitude and easy going traits.

The current pandemic has affected us in so many different ways. Unfortunately, we could not visit him lately, due to the pandemic situation.

May Elayamaama's soul rest in peace.

**அன்பிற்கும் பண்பிற்கும் இலக்கணமாய் திகழ்ந்த
எங்கள் இளையையாவின் நினைவுகளுடன் நாம்...**

இளையையாவிற்கும் எங்களுக்குமான பாசப்பிணைப்பு வெறும் வார்த்தைகளினால் விபரிக்க முடியாத ஒன்று. நாம் அண்ணனின் பிள்ளைகளாக இருந்தாலும் தன் பிள்ளைகள் போன்றே பாசத்தை பொழிந்த பண்பாளர். எங்கள் ஒவ்வாருவரின் வளர்ச்சியிலும் இளையையாவின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. அத்தோடு எங்களின் திருமண நிகழ்வுகளில் தந்தைக்கு நிகராக நின்று தனது பங்களிப்பினையும் ஆற்றியவர்.

ஒரு குடும்பத்தில் சகோதரர்கள் எப்படி ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு ஐயாவும் இளையையாவும் எடுத்துக்காட்டாக இருந்தவர்கள் . அத்துடன் இருப்பதை வைத்து எப்படி சந்தோசமான வாழ்க்கையை வாழலாம் என்பதை வாழ்ந்து காட்டியவர்கள். பொருள் சேர்ப்பதைவிட தேவைப்படும் போது மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதில் சந்தோசம் கண்டவர்கள். தன்னடக்கமும், தற்பெருமை பேசாமையும் இளையையாவிடம் இருந்து கற்கவேண்டிய உயரிய பண்புகள்.

“புத்தே மூலகத்தும் ஈண்டும் பெறலரிதே
ஒப்புரவின் நல்ல பிற.”

பிறருக்கு தானாக முன்வந்து உதவுகின்ற ஒப்புரவு என்ற சிறந்த பண்பை தேவருலகிலும் காண்பது அரிது. அந்த உயரிய பண்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக திகழ்ந்தவர் எங்கள் இளையையா.

சிவலிங்க மலர்

சிறு உதவி செய்தாலும் அதனை விளம்பரப்படுத்தியே புகழ் தேடும் இவ்வுலகில் , எவ்வளவு பெரிய உதவிகள் செய்தாலும் பிறருக்கு தெரியப்படுத்த விரும்பாத ஒரு உயரிய பண்புடையவர். அதனையே தனது பிள்ளைகளிற்கும் ஊட்டி வளர்ந்திருப்பது அவருடைய தனிச்சிறப்பு.

இளையையா என்றவுடன் எம் கண்முன் வருவது அவருக்கே உரித்தான அந்த புன்சிரிப்பு. இளையையா இவ்வுலகை விட்டுப்பிரிந்தாலும் அவருடைய நினைவுகளும் அந்த புன்சிரிப்பும் எங்களுடன் நீக்கமற்ற நிறைந்திருக்கும்.

உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல முருகப்பெருமானையும் , மூச்சம்பலம் ஆதிமூலத்தையும் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

என்றும் உங்கள் இனிய நினைவுகளுடன்
அண்ணன் குடும்பம்

Tribute to Loving Illayamama

அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு
ஐந்துசால் ஊன்றிய தூண் - திருக்குறள் 983

“Love, modesty, mercy, benevolent grace, and truth
are the five pillars on which virtue rests”. — Thirukural (983)

சிவலிங்க மலர்

இந்த வாரம், அம்மாவின் தம்பி இளையமாமா காலமானார். அம்மாவும் அவர் உடன்பிறந்தவர்களும் எப்போதும் நெருக்கமாக இருந்தார்கள். உள்ளூர் பழக்கவழக்கங்கள் படி நாங்கள் எங்கள் தாய்வழிச் சொந்தங்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டிருந்தோம், எனவே நாங்கள் இளையமாமா மற்றும் அவரது குழந்தைகளுடன் மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தோம். இளையமாமாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் ஒரு தனித்துவமான பந்தம் இருந்தது, அதனால், அம்மா இளையமாமாவை “தம்பி” என்றும், இளையமாமா அம்மாவை “அக்கா” என்றும் அன்பாக அழைப்பார்கள் அவர்களிடையில் சொல்லாத அன்பும் பாசமும் எப்போதும் இருந்தது.

நான் சின்ன வயதில் அம்மா மடியில் படுத்துக்கொண்டு இருக்க இளையமாமாவும் அம்மாவும் குடும்ப விஷயங்களையும், கிராமத்து அரசியலையும் பேசிக்கொண்டு இருப்பார்கள். அவர்களின் உரையாடல்கள், ஆழமான குடும்பப் பொறுப்புகள் முதல் குழந்தைகளை வளர்க்கும் கடமைகள் வரை போகும்.

இன்று, இளையமாமா நம் அனைவருக்காகவும் பல ஆண்டுகளாக வெளிப்படுத்திய அன்பு மற்றும் பாசத்தை பகிர்ந்துகொண்டு அவரது வாழ்க்கையைக் கொண்டாட விரும்புகிறேன். எனது தொழில்முனைவுப் பயணத்தைப் பற்றி எழுதுகையில், பலர் எனக்குள்ள உந்துதலையும் அடித்தளத்தையும் எங்கள் தந்தை போஸ்ட் மாஸ்டர் கணபதிப்பிள்ளையே காரணம் என்று கூறுகிறார்கள். எனது வளர்ப்பைப் பற்றி சிந்தித்த போது, அம்மாவின் குடும்பம் எனக்கு ஏற்படுத்திய பெரும் தாக்கத்தை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். இளையமாமா மற்றும் அம்மாவின் தந்தை தென்னிலங்கையில் உள்ள களுத்துறை என்ற நகரத்திற்கு வியாபாரத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கும் குடும்பத்தை நடத்துவதற்கும் சென்ற வியாபார தலைவர். இளையமாமாவின் தொழில்முனைவுப் பயணம் அவரது வாழ்க்கையின் மூலம் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

முல்லைத்தீவு சாகசம்:

இலங்கையில் நாங்கள் இளமையாக இருந்தபோது நாங்கள் விடுமுறைக்கு செல்வதில்லை. முல்லைத்தீவில் உள்ள “கேப்பா புலவு” வில் உள்ள இளையமாமா மற்றும் அவரது குடும்பத்தினர் வீட்டிற்குச் சென்றதே எனது முதல் விடுமுறை. அங்குள்ள ஒரு பள்ளியில் இளையமாமா கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்களின் முன்னண்க்குள் பயணம் சென்றது எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. முற்றம் முழுவதும் மா, தென்னை மரங்கள், நடுவில் வீடு இருந்தது. நிலத்தின் பின்புறம் முழுவதும் விவசாய நிலமாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. அங்கிருந்த போது மள்ளாய்கொட்டை, சோளம், மரவள்ளி கிழங்கு என பலவகையான காய்கறிகள் நடுவகையும் பார்த்தேன். அவரது ஆசிரியர் சம்பளம் குறைவாக இருந்ததால், இளையமாமா விவசாயம் செய்து கூடுதல் வருமானம் ஈட்டினார். எங்களுக்கு அங்கும் இங்கும் ஓடுவதும், தென்னை மரத்தடியில் விளையாடுவதும், மாமரத்தில் ஏறுவதும் மிகவும் பிடிக்கும்.

அந்த நாட்களில், "இறங்கு பின்விரிவாக்கு" என்று நான் அழைக்கும் வியாபாரத்தை விரிவுபடுத்துவதற்காக இளையமாமா தனது தொழில் முனைவோர் மனநிலையைப் பயன்படுத்தினார். அவர் தனது பொருளாதார வாய்ப்புகளை "பன்முகப்படுத்த" விவசாயத்தைப் பயன்படுத்தினார், எனவே வருமானத்தை அதிகரித்தார். முல்லைத்தீவு ஒரு தொலைதூரப் பிரதேசமாக இருந்தபோதும், இளையமாமா நிலைமையைச் சிறப்பாகச் செய்து தனது குடும்பத்தை வெற்றிகரமாக வளர்த்தார்.

வெளிநாட்டுப் பயணம்:

பிள்ளைகள் வளர, கற்பித்தல் மற்றும் விவசாயம் செய்வதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் தனது குடும்பத்திற்கு சிறந்த வாழ்க்கையை வழங்க போதுமானதாக இருக்காது என்பதை இளையமாமா புரிந்து கொண்டார். அவர் தனது மைத்துனரான திரு.நடராஜாவைப் பின்தொடர்ந்து புருனேக்குச் சென்று கற்பித்தார். அவரது குடும்பம், அவரது சகோதரி மற்றும் அவருக்கு இந்த நடவடிக்கை கடினமாக இருந்தபோதும், இளையமாமா சவாலை ஏற்றுக்கொண்டு சில ஆண்டுகள் தனியாக புருனேயில் வேலைக்குச் சென்றார், இறுதியில் தனது முழு குடும்பத்தையும் தன்னுடன் அழைத்து வந்தார். இளையமாமாவும் இளையமாமியும் எங்களைப் பார்க்க வரும்போது பரிசுப் பொருட்கள், பெரும்பாலும் நவீன பள்ளிப் பொருட்கள், உடைகள், சாக்லேட்டுகள் ஆகியவற்றைக் வாங்கிக் கொண்டு வருவார்கள். அதோடு, இளையமாமா எங்கள் சனசமூக நிலையத்துக்கு நன்கொடையாக உயர்தர கைப்பந்து பந்துகளை கொண்டு வருவார்.

எதிர்பாராதவிதமாக சிறுவயதிலேயே நாம் எமது தந்தையை இழந்தபோது, இளையமாமா வெளிநாட்டில் இருந்ததால், உடனடியாக எங்களுடன் இறுதிச் சடங்குக்காக வந்தார். இளையமாமாவும், இளையமாமியும் எங்கள் கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்து, அவர்களது வீட்டிலிருந்து எங்கள் வீட்டிற்கு அழுதுகொண்டே எங்கள் வீட்டை நோக்கி விரைந்த நாள் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. இளையமாமாவும், இளையமாமியும் அம்மா மீதும் நம் அனைவரிடமும் கொண்டிருந்த அன்பையும் பாசத்தையும் நினைவுபடுத்துகிறது.

இலங்கையில் நிலவி வந்த உள்நாட்டுப் போர் பற்றிய கவலைகள் மற்றும் எங்கள் தந்தையை இழந்த துயரம் ஆகிய இரண்டும் காரணமாக, நான் போட்ஸ்வானாவுக்குச் சென்றேன். இளையமாமா அனுப்பிய கடிதத்தை எனது மூத்த சகோதரர் ரவி பகிர்ந்துகொண்டார். இது வழிகாட்டுதல், ஆதரவு மற்றும் மன ஆதரவை வழங்கியது. எங்களுக்கு உதவி செய்யும் இளையமாமாவின் முறைகள் எப்போதும் நுட்பமாகவும் அக்கறையுடனும் இருந்தன. இறுதியில், இளையமாமா போட்ஸ்வானாவுக்குச் சென்று ரவி அண்ணன், பஞ்சண்ணன் (இளங்கலைப் பட்டதாரியாக, இளையமாமா மற்றும் மாமியுடன் தங்கியிருந்தார்), மற்றும் விஜி அக்கா ஆகியோருடன் சேர்ந்தார்.

சிவலிங்க மலர்

எனது ஞாபகம் படி, இளையமாமா ஒரு உள்ளூர் செய்தித்தாள் போட்ஸ்வானா கார்டியனின் பொது மேலாளராக (GM) ஆனார் மற்றும் அவரது குழந்தைகள் குடியேறும் வரை அங்கு பணியாற்றினார்.

பல்வேறு நாடுகளில் இந்த வேலைகள் மூலம், இளையமாமா ஒரு ஆசிரியர், வழிகாட்டி மற்றும் தொழில் முனைவர் என தனது பன்முகத் திறன்களைக் காட்டினார், அதே நேரத்தில் மிகவும் அமைதியான மற்றும் அடக்கமான நபராக இருந்தார். கல்வியில் அவரது அடிப்படை அறிவைப் பயன்படுத்தி பல்வேறு தொழில்களில் வழிநடத்தும் அவரது திறமை பல நிறுவனங்களுக்கு சொத்தாக இருந்தது.

கடைசி நீண்ட வருகை:

இளையமாமாவும் இளையமாமியும் கனடாவுக்கு குடிபெயர்ந்த பொழுது, கலிபோர்னியாவில் என்னையும் ராம் அண்ணனையும் சந்திக்க முடிவு செய்தனர். 1997 இன் பிற்பகுதியில் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸில் என்னுடன் சில வாரங்கள் கழித்தார்கள், நாங்கள் உட்கார்ந்து எங்கள் வாழ்க்கை மற்றும் பயணத்தைப் பற்றி பேசினோம். அவர்கள் எனக்கு உணவு சமைத்தனர், நாங்கள் சில பொழுதுபோக்கு பூங்காக்கள் மற்றும் உள்ளூர் இடங்களை சுற்றி வந்தோம். என்னைப் பார்க்க நேரம் ஒதுக்கியதற்காக நான் இன்னும் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

கலந்துரையாடலின் போது, இளையமாமாவும் இளையமாமியும் நீண்ட கால முதலீடுகள் குறித்து எனக்கு ஆலோசனை கூறுவார்கள் மேலும் தங்கத்தில் கொஞ்சம் பணத்தை முதலீடு செய்யுமாறு பரிந்துரைத்தனர். அப்போது ஒரு அவுன்ஸ் தங்கத்தின் விலை \$250 முதல் \$300 வரை இருந்தது. இன்றைய விலை ஒரு அவுன்ஸ் சுமார் \$2000. இளையமாமாவுக்கு சந்தையைப் பற்றிய நுண்ணறிவும் அறிவும் இருந்ததுடன், என்னை முதலீடு செய்ய ஊக்குவிக்கும் தொலைநோக்கு பார்வையும் இருந்தது. அப்போது அவருடைய அறிவுரையை நான் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

இளையமாமா முற்றிலும் தனித்துவமான நபராக நினைவுகூரப்படுவார்- எப்போதும் அப்படியே நினைவு கோரப்படுவார். வாழ்க்கையின் அனைத்து அம்சங்களையும் அணுகும் போது அவர் நுட்பமாகவும் அடக்கமாகவும் பயன்படுத்தியது அவரை மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்துகிறது. அப்படியான பழக்கவழக்கங்கள், இளையமாமாவுக்கு ஒரு பெரிய நோக்கம் அல்லது இலக்கைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்று அர்த்தம் இல்லை. இல்லை, இளையமாமா தனது அழகான புன்னகை, அடக்கமான இயல்பு மற்றும் அறிவார்ந்த அடித்தளத்தை நீண்ட கால வெற்றிக்காக அவர் செய்ய நினைத்த எல்லாவற்றிலும் பயன்படுத்தினார். அவருடைய பின்னாளிகள் சங்கர், சந்திரன், வதனி, பேரக்குழந்தைகள் ஆகியோரின் வெற்றியில் அது தெரிகிறது. கூடுதலாக, அவரது

சிவலிங்க மலர்

மருமகள் மற்றும் மருமகன்கள் மற்றும் அவர்களின் குழந்தைகள் மீது அவரது செல்வாக்கு அளவிட முடியாதது. இளையமாமா, நீங்கள் எங்களை இந்த உலகத்திலிருந்து பிரிந்து சென்றிருக்கலாம், ஆனால் உங்கள் வழிகாட்டுதலும் தலைமையும் எங்களை வழிநடத்தி செலுத்திக்கொண்டே இருக்கும். உங்கள் இழப்பைக் கேள்விப்பட்ட எங்கள் அம்மாவின் வார்த்தைகள் இதுதான்: “தம்பி இறுதிக் கட்டத்தில் அதிகம் கஷ்டப்படவில்லை”. அம்மாவிற்கு நீங்கள் சிறந்த “தம்பி” மற்றும் உங்கள் மருமகள் மற்றும் மருமகன்கள் அனைவருக்கும் சிறந்த “மாமா மற்றும் இளையப்பா”. உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடைய ஆதிமூலத்தை வேண்டுகிறோம்!!!

By Ruban

Postmaster Kanapathipillai family

மைத்துனின் இரங்கல் உரை

நான் சிறுவனாக இருந்த காலம் முதல் அமரர் சிவலிங்கம் அவர்களை நன்கு அறிவேன். அவரை சிறுவயதில் இருந்தே “லிங்கண்ணன்” என்றுதான் அழைத்துவந்தேன். பின்னர் அவருக்கும் எனது சகோதரி இராசமணிக்கும் திருமணம் நடைபெற்று முடிந்த நாள் முதல் அவரை உரிமையோடு அத்தான் என்று அழைத்து வந்தேன். அவரும் எனது சகோதரர் காலம்சென்ற நடராசா அவர்களும் இளவயது முதல் கொண்டு நண்பர்களாக இருந்து வந்தவர்கள்.

சிவலிங்க மலர்

அவர் ஆசிரியராக 1961ம் ஆண்டு முதல் 1979 வரை இலங்கையில் பணியாற்றிவிட்டு பின்னர் புரணை நாட்டில் ஆசிரியர் பதவி கிடைத்து அங்கு செல்கிறார். அங்கு அவர் கற்பித்துக்கொண்டு இருக்கும் காலத்தில் அவரது பிள்ளைகள் மூவரையும் இந்தியாவுக்கு அனுப்பி மேற்கல்வியை கற்பிப்பதக்காக அனுப்பிவைக்கிறார்.

“தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்”

என்ற வள்ளுவன் வாக்கிற்கு இணங்க அவர்களும் தங்கள் தகைமைகளுக்கேற்ப கல்விகளை முடித்து இன்று நல்ல நிலைமையில் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல வரன்களைத் தெரிவு செய்து திருமணம் செய்து வைத்து பார்த்து மகிழ்ந்தவர். அவர்கள் மூவருக்கும் பிள்ளைகள் பிறந்து, பேரப்பிள்ளைகள் அனைவரது வளர்ச்சியையும் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறார். நல்ல குடும்பம் சிறந்ததொரு பல்கலை கழகம் என்று சொல்வார்கள். அந்தக் கூற்று இவரது குடும்பத்துக்கு பொருத்தமானதாக உள்ளது.

நாங்களும் குடும்பத்துடன் இலங்கையில் நடந்த போர்கூழல் காரணமாக புரணை நாட்டில் வேலை கிடைத்து சென்றோம். அங்கு இருக்கும் காலங்களில் அத்தான் வீட்டுக்கு போய் அவருடன் செலவிடும் நேரங்களில் சீட்டாட்டம், கரம் (உயசசமுஅ) ஆகிய விளையாட்டுகளில் விளையாடும்போது நேரம் போவதே தெரியாமல் இருக்கும். அவைகள் என்றைக்கும் மறக்கமுடியாதவை.

அவர் புரணை நாட்டை விட்டு கனடாவிற்கு குடிபெயர்ந்து வந்துவிட்டார். நாங்களும் கனடாவிற்கு வந்துவிட்டோம். தொடர்ந்தும் அவரது வாழ்க்கை எங்களோடு நெருக்கமாகிவிட்டது.

அவரது வாழ்க்கையின் இறுதி இரண்டு ஆண்டுகள் வைத்திய பராமரிப்பு நிலையத்தில் இருக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது . படுக்கையில் இருந்து விழுந்ததால் இடுப்பு எலும்பு பாதிக்கப்பட்டு சத்திரசிகிச்சை செய்யப்பட்டது. அதனால் அவரால் எழுந்து நடக்க முடியாத நிலைமை வந்தது. படிப்படியாக அவரது உடல்நிலை பலகீனமாகிவிட்டது. அவரது நாடித் துடிப்பு குறைந்துகொண்டு போகும்போது, ஆண் பிள்ளைகள் இருவரும் அருகில் இருக்கும்போதே அவர் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. அவர் பிரிவை தாங்கமுடியாமல் நாங்கள் அனைவரும் புலம்பிக்கொண்டிருந்தோம். அவரது ஆத்மா சாந்தி அடைவதற்காக நாம் அனைவரும் ஆண்டவனை வேண்டுகின்றோம் .

“ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவாரோ மாநிலத்தீர் - வேண்டாம்
நமக்கும் அதுவழியே என்று நாம் போமளவும்
எமக்கு என்ன என்று இட்டு உண்டு இரும்”

என்ற ஓளவையின் பொன்மொழிக்கேற்ப நாம் எல்லோரும் வாழ்வோம்

மைத்துனர் இராசா
(நவரத்திராசா)

மருமகன் பத்மநாதன் குடும்பம்

(இரத்தினசபாபதி, அன்னம்மா குடும்பத்தினர்)

மாமா என்று சொல்ல எனக்கு இனி எவரும் இல்லை தம்பி என்று கூப்பிட என் அம்மாவும் இல்லை அதுபோல் பத்தன் என்று கூப்பிட என் மாமாவும் எனக்கு இனி இல்லை. நீங்கள் சங்கர், சந்திரன் இருவரும் லண்டன் வந்தபின் வதனியுடன் லண்டன் வந்த பின்பு பத்தன் என்று குளிர்மையாய் (மருமகன் என்ற தொனியில்) கூப்பிட்ட குரல் இன்று மௌனமாய் போயிற்று. ராசம் மாமியுடன் உங்கள் நண்பர்கள் படை சூழ கூழ் காய்ச்சி கொண்டாடி சந்தோசமாய் வாழ்ந்த காலம் இனி எப்போ? அதே நினைவுடன் தான் நானும் என் குடும்பமும் வாழ்கின்றோம். அதன் பின் வதனி, கணேஷ் திருமணம் முடிந்து கனடாவிட்கு சென்ற பின்பும் எங்கள் உறவு முடியவில்லை. நாங்கள் குடும்ப சகிதம் வந்த போது உங்களுடன் சங்கர் வீட்டில் தங்க வேண்டும் என்று கட்டளை போட்டு தங்க வைத்தீர்கள். காலங்கள் கடந்து போயின. அனால் எங்கள் குடும்பத்தின் தொடர்பு தொலைபேசியில் நிற்கவில்லை. அதன் பின் உங்களின் உடல் நிலை சற்று தளர்ந்தபின் எங்கள் தொடர்பு சற்று குறைந்து போனாலும் வதனி மூலம் என் மனைவி அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு அறிந்துகொள்வாள். இறுதியாக பேரிடியாக சந்திரனின் அழைப்பு வந்தபோது நாம் எல்லோரும் நொறுங்கிப்போனோம். விரைந்து கனடா வந்து பார்த்தபோது சிம்மராசன் போல் உறங்கி கொண்டிருந்தீர்கள். அனால், உங்களின் பிள்ளைகளுக்கு பத்தன் குடும்பம் பாசம் பற்றி சொல்லிப்போனதாலோ என்னவோ அது தொடர்கிறது அது தொடரும். என் அம்மாவும் ஐயாவும் உங்களை மகிழ்ச்சியாக வரவேட்பார்கள் என்ற மகிழ்ச்சியில் நான் இங்கு மௌனமாகின்றேன் என் இளையமாமா!

அன்புடன் ,

மருமகன் பத்மநாதன்

மருமகன் குஞ்சு

அஜ்ஜந்தன், பிரவீணா .

Father's Day in the Tamil tradition

In the Tamil tradition, Father's Day is commemorated not once a year but once a month. It is customary for those who have lost their father to remember their father on the day of the new moon, just as those who have lost their mother remember their mother every full day. Observed from time to time. Those who are unable to do them once a month must remember Chithirai Purana Day for mother and Audi Amavasaya Day for father. It is customary to remember the parents on the day of death and set aside that day for them to observe the fast and remember the fast. It is our tradition to recall the memories of those who died and not to forget them.

The culture of living as a joint family is something that sticks with the Tamils. In joint family life, when the parents and children are together, the status of father and son is followed. The eldest of the family becomes the leader after the father. Thus the family responsibility belongs to Danayan after the father. The father is old but he is still with the children. Giving Father's Day Thanksgiving or gifts to someone who is alive and living with them can set them apart from the family. They seem to think of them as someone so the children have been listening to their word magic until they die. Thus there is no need to give them a gift once a year. It is not usually taken. But after their death, not only their family but also their relatives, neighbors and the poor have been following the tradition of feeding and remembering in the name of their father and mother.

Chithrap Parnami Remembrance of all mothers. There is a tradition among the Tamils to celebrate the day of the new moon as the Father's Day, just as the people of Urai gather and feed. Based on the high culture that does not harm any living things, non-vegetarian foods have been avoided and only cooked vegetables, (rice &curry) and fruit have been used as food for lunch. According to our tradition we invite our relatives and make the day as a celebration. Also in these days we offer food to the poors in the neighbourhood. Some of us give the food at the famous temples where a large group of poors participate in these 'Anna thanam'.

We learned all of our cultural treasures, customs, and cultures from our parents in our youth. What we do for them is to follow what they are used to hearing and seeing what they say and do.

Sivapalu. T

Deathless Rituals Devoted to the Dead

Hinduism is full of rituals, and so is one of its chief branches Saivism, practised predominantly in South India, Sri Lanka and in other parts of the world where Saivites have migrated.

Rituals refer to religious rites and ceremonies. They consist of body language, chanting of mantras and several accessories such as holy ash, lamps, camphor, fragrant sticks or powders, flowers, etc. Like the husk that covers the rice rituals are a vital form of religious service.

Although rituals are performed primarily in temples, they also find their way into the domestic, social and cultural activities of the Saivites. Domestic rituals are of two kinds-rituals for the living and rituals for the dead (the manes). This article attempts to explain some of the Saiva rituals usually performed in honour of the dead, to those Saivites who are likely to have lost touch with their religious custom as a result of living outside their traditional lands. To realize fully our duties by the dead, one has to understand the cardinal principle of Saivism that the Soul (Pasu) continues to take births according to its karma until it is enlightened or fully matured enough to shatter the bondage of the materialistic world (Pasam) and attain eternal bliss (Muththi) with God's grace (Pathi) Saivism consider these three entities, viz: Pathi, Pasu and Pasam as eternal.

Births and deaths, therefore are a process of enlightenment. The soul is given a body by God to go through this hazards cycle. The soul's actions are controlled or determined by 'anava', an inherent pre-cosmic bond. Virtuous actions help reduce the cycle of births and deaths. A virtuous soul is said to be matured when it is ready to have union with its Master.

so it does not necessarily mean that when a person dies that his or her soul directly attains Muththi. No one for sure can assert this. Lord "Siva" is the only one who has the power to assess the quality of a soul's actions.

Rituals for the dead are, therefore, intended mainly to pray Lord "Siva" to pardon the sins of the soul if there are any, and take it into His arms. All rites associated with the dead are called "aparakiriyakal". Aparakiriyakal;Kiriyaikal-rituals.

These rites are many of which some of the most common ones are as following:

1. Funeral rites:

Tradition has it that these rites be performed and the body removed to the cremation ground the day as a person dies. But this is not so today when sometimes the body is embalmed and kept in a mortuary until the arrival of immediate relatives.

The funeral is announced to the community by relatives and by hired drummers who continue to play the drums until the body is cremated. A special "pandal" (shed) is set up either in the foreground or backyard of the house, depending on the availability of space, to conduct the funeral ceremony. The ground is washed with cow dung and the sides are decorated with tender coconut palm leaves.

The body is placed on a wooden bed in a north-south direction with the head on the South so that it could face the Himalayas, the preferred abode of Lord "Siva". Relatives sit around the body and recite verses from Thirumurai (Holy Hymns in praise of Lord "Siva") with the hope of invoking his Grace to bless

the soul. The recital may continue until the arrival of the priest who then begins the ritual of praying for The repose of the departed soul and preparing the body for cremation.

After performing poojas to God Vinayagar, Lord Siva, Agni, and other Gods by chanting the appropriate mantras from Vedic scriptures, the priest gets into the ritual of purifying the impure body. An important act in this process is the preparation of 'Potchunnam' (aromatic powder) by pounding Cynodon grass, turmeric powder, etc to the recital of the Thirupot Chunnam chapter of Thiruvagasam sung in praise of Lord Siva by the Saint Manickavasagar. The body is anointed with oil mixed with potchunnam and taken out for ablutions, after which it is neatly dressed and brought back to the pandal where it is garlanded and the forehead worn with holy ash and sandal and kunkum Pottu'

In all these rituals the person who is to light the fire to the pyre plays an important role. The rightful person to perform this final act of rite is usually the eldest son if the deceased is a father or the youngest son in the case of a mother. If the deceased has no son, a brother or a nephew could do this rite'. Usually, a male is preferred as tradition prohibits females from accompanying the body to the graveyard.

An open coffin is made of coconut palm leaves supported by a set of parallel bars and the anointed body is placed on it. The coffin is then transferred to a decorative and elegant looking funeral palanquin and taken in procession to the cremation yard, accompanied by the beating of drums and reciting of holy hymns.

At the cemetery, the corpse is placed on a pyre and the relative who is to light the fire does so after going round the pyre thrice, sprinkling all the way the holy water that was brought in a clay pot from the funeral pandal and finally breaking the pot to mean the body is no more.

2. The Eight-day observance:

After the funeral, the family of the departed soul retreats to observe strict mourning for a week. A lamp is set up in the main room in honour of the dead. No cooking is done. Relatives and friends supply food to the household. On the third day, ashes are collected and brought home. Either on this day, or the fifth or the seventh day, the ashes are sprinkled on the waters of the nearby river or sea as an offering to the goddess of Hydrosphere. Some even take the ashes all the way to India and throw them into the river Ganges, holy to the Hindus. Cooking is done for the first time after the funeral and offered to the soul which is followed by a feast to the invited near relatives. On the eighth day, the family begins to do their normal work.

3. The Thirty-first-day ritual:

This is called Anthiyeddi and it is observed after a month on the same lunar day the person died in order to-

- (1) cleanse the house of any evil spirit
- (2) pray for the good of the departed soul and
- (3) to pay homage to the soul by offering food.

A priest is invited to perform the ritual at the end of which he is honoured by giving presents. This is a community event for which hosts of relatives and friends are invited to witness the ritual and to partake of vegetarian meals.

4. Monthly fasting:

Monthly fasting and poojas called Marsium is observed by the household every month on the lunar day of the death until the anniversary, This is an act of remembrance and a show of love and gratitude to the departed beloved. Pooja is performed either at home or in the village temple for the good of the soul.

5. The Anniversary:

'Thivasam' as it is called is the death anniversary that falls on the same lunar day the death occurred. The household as a whole or the person who cremated the corpse fast remembering the dead. A priest is invited to

perform pooja for the benefit of the soul. Most people consider feeding the poor on this day in the name of the dead person in an obligatory duty which is usually done in the precincts of a temple after an elaborate pooja.

Apart from the above rituals several other days are also devoted to the dead. The dead are hardly forgotten in our society. The late mothers are remembered with fasting and poojas especially on the full moon day of Chithirai (April-May) every year. The new moon in the month of Ardi (July-August) is devoted to late fathers. Most sons and daughters fast, perform poojas and feed thg poor on this day every year. Then there is Malayam, a general day of fasting and prayer in memory of all the dead relatives. This could be observed by any member of the household, wherever he or she is, in the month of Purathathi (September-October) on any day between the full moon and the fourth day following the new moon. It is believed that this period when the sun is overhead the equator is ideal for offering homage to the dead.

Rituals for the manes are performed not only just to remember them, not just to show our love but also to pray for them. By praying to Lord Siva on their behalf, Saivites firmly believe that the manes could be redeemed from their sins and delivered to heaven.

We living outside our traditional lands have a tendency to neglect our duties by the dead, forget our religious customs due to (1) the influence of the new cultural atmosphere that is enveloping us, (2) being busy and preoccupied all the time with job-related duties, assignments, etc., (3) lack of facilities to perform these rituals the Hindu way and last but not least (4) lack of interest.

It is important, it is an obligation that we do our duties by our departed relatives. It is a domestic virtue that we pay homage to the manes. Saint Thiruvalluvar places the manes first on the list of the five primary concerns of a householder:

தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தாதறு ஒம்பல் தலை – திருக்குறள்

Offering oblation to the manes, performing of poojas to the Gods, providing hospitality to guests, rendering assistance to relatives, and looking after one's own self are the five chief duties of the householder.

Mr. V. Kandavanam (by means of copy)

நன்றி நவில்கின்றோம்

எங்கள் குடும்பத்தின் ஒளிவிளக்காய், வாழ்வின் கலங்கரை விளங்கிய அன்பும் பாசமும் மிக்க எங்கள் குடும்பத்தலைவர் பரமு சிவலிங்கம் அவர்கள் இன்று எம்மோடு இல்லை. எங்கள் குடும்பத்தின் மதிமந்திரியாய், ஆசானாய், பாசத்தின் அழகாமாய், எமக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாய், துணைவராய், தந்தையாய், மாமனாராய், அப்பப்பாவாய், அம்மம்மாய், மைத்துணராய், சகோதரராய் அன்பின் நிறைகுடமாய் எமக்கிருந்த பெருந்தகை ஆவார். அவரது வழங்கலின் இறுதிக்காலத்தில் நோயுற்றிருந்த வேளையிலும் அவரது இழப்பினைக் கேள்வியுற்று எங்கள் உட்பந்த வந்தும், ஈமக்கிரியைகளில் கலந்துகொண்டு எமக்கு ஆறதல் வார்த்தைகள் கூறியதோடு நாம், தயருற்று என்ன செய்வதென்று அறியாது தவித்தபோது எமக்கு உணவளித்தும், ஆறதல் வார்த்தைகள் கூறி ஆற்றப்படுத்தியவர்களுக்கும் தொலைபேசியில் அழைத்து ஆறதல் வார்த்தைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டவர்களுக்கும்

மலர் வளையங்கள், பூக்கொத்துக்கள் போன்றவற்றை வைத்தும், மலர்தூவியும் அஞ்சலி செய்தவர்களுக்கும், கண்ணீர் அஞ்சலிகளை வைத்தும் ஊழலிகழ்த்தியும், தேவார தோத்திரங்களை இயைத்தும் ஆன்மசாந்திக்காகப் பிரார்த்தனை செய்தவர்களுக்கும், இடையில் ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டதோடு, ஈமச் சடங்குகளைச் செய்து ஆன்ம ஈடுபாட்டிற்கான வளைச்சு வழிவாடுகளை மேற்கொண்டவர்களுக்கும். இம்மலரை அழகுறப் பதிவிட்டு, தந்தை கிற்பிக்கண்ட உச்சக உரிமையாளர் திரு. கிருஷ்ணா அவர்களுக்கும். இந்த மலரை உருவாக்கிய பல வழிமுறை ஆலோசனைகள் கூறி வழிப்படுத்தி உதவிய எமது குடும்ப நண்பர் திரு. த.சிவமூர் அவர்களுக்கும் எமது மனம் நிறைந்த நன்றியறிதலை ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்றல் அரி

இவ்வண்ணம்
திருமதி இராசமணி சிவலிங்கம்
பிள்ளைகள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள்
மற்றும் உறவினர்கள்

சிவலிங்க மலர்

Family tree

